

België-Belgique
P.B.
3000 Leuven 1
2/2817

afgifte: Leuven 1
(weekblad - verschijnt niet
van juni tot augustus)

Te weinig geld voor gelijke- kansenbeleid

Hoger onderwijs mag misschien een verworven recht lijken, voor veel groepen is het nog steeds niet vanzelfsprekend om zich te handhaven aan de universiteit of hogeschool. Professor Sabine Van Huffel, rectoraal adviseur Gelijke Kansen aan de K.U.Leuven, heeft een plan op stapel dat die groepen de aandacht zal geven die ze verdienen. Helaas heeft ze af te rekenen met een tekort aan middelen.

Tom Van Bruessegem

Hoewel universiteiten vaak de eersten zijn om met vooruitstrevende en maatschappelijke relevante hangijzers uit te pakken, werden ze hier op snelheid gepakt door tal van andere instellingen. De academische wereld blijkt, als het om gelijke kansen gaat, een pak conservatiever dan verwacht. Maar afgelopen rectorverkiezingen werd het onderwerp heel nadrukkelijk naar voor geschoven. Rector Vervenne trok tot zover ook volledig de kaart van Gelijke Kansen. Vice-rector Karen Maex en in haar kielzog rectoraal adviseur Sabine Van Huffel, toonden zich de grote pleitbezorgers van dat beleid. Tot voor kort was dat toegespitst op het onevenwicht tussen de geslachten, maar nu wordt het opengetrokken naar twee andere doelgroepen: allochtonen en personen met fysieke beperkingen.

LOKO

Er kwam al eerder kritiek dat er bijzonder weinig ondernomen werd tegen de ondermaatse vertegenwoordiging van studenten met allochtone wortels aan de K.U.Leuven. Ook de Leuvense Overkoepelende Kring Organisatie (LOKO) kreeg er duchtig van langs. Hoewel ze zich aanvankelijk onverschillig opstelden en het niet als hun taak zagen om het op te nemen voor studenten van allochtone origine, draaiden ze na het protest bij. Bovendien engageerden ze zich om ook van deze tere plek in hun beleid werk te maken. Er zetelen nu twee afgevaardigden van LOKO in de commissie die als denktank voor het Gelijke Kansen beleid fungeert.

KLAAGMUUR

Het mag niet verwonderen dat er de voorbije jaren aan de K.U.Leuven weinig aandacht werd besteed aan dit knelpunt. Voormalig rector Oosterlinck toonde zich

hoogst ongeïnteresseerd in de problematiek, aldus de betrokkenen. Nieuwbakken rector Vervenne beloofde daar echter verandering in te brengen. Zes maand later staat de rectoraal adviseur Gelijke Kansen aan de klaagmuur: de middelen die nu worden uitgetrokken voor die extra aandachtspunten zijn ontoereikend om die taken naar behoren uit te werken. Het budget voor 2006 staat al langer vast en daar is geen ruimte in voorzien om in dit nieuwe aandachtspunt te investeren. Van Huffel pleit zonder meer voor een ruimer budget. Als er geïnvesteerd wordt in excellentiepolen, onderzoekscentra die extra middelen krijgen op grond van uitstekende perspectieven of behaalde resultaten, moet er volgens haar ook voor het Gelijke Kansen beleid middelen op zij geschoven worden. "Als ik moet wachten op middelen zit ik hier binnen twintig jaar nog. We moeten roeien met de riemen die we hebben," liet Van Huffel zich ontvallen.

INITIATIEF

De Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) werkt al langer rond Gelijke Kansen. Toen indertijd bleek dat de universitaire instellingen betreffende allochtone vertegenwoordiging ondermaats presteerden en er aan geen enkele instelling iets constructiefs van de grond kwam, nam de VLIR zelf het initiatief. In 1997 richtte ze zelf een werkgroep Migranten op. Een doorlichting van het personeelsbestand bracht een manifeste afwezigheid van allochtonen of Belgen van allochtone afkomst aan het licht. Ook na een analyse van het percentage studenten van allochtoon origine was het huilen met de pet op. Geen instroom van die studenten betekende ook geen doorstroom naar de hoge echelons van de academische wereld. In 2000 ging de werkgroep Migranten op in de werkgroep Gelijke Kansen, die een bredere kijk ontwikkelde op gelijke kansen.

EQUAL

In 2004 zag het EQUAL project het levenslicht. Met steun — of moeten we zeggen op vraag van — Europa werkten men aan elke van de deelnemende universiteiten een specifiek project uit. De Vrije Universiteit Brussel (VUB) nam personeelsontwikkeling en organisatiecultuur voor haar rekening, de UGent carrièreverloop, de K.U.Leuven loopbaanbeleid,

UHasselt mentorschap en om te besluiten de Universiteit Antwerpen wetenschapscommunicatie. Op die manier willen men aan elke van de instellingen een expertise uitbouwen en die kennis dan ter beschikking van de anderen stellen. De studies zouden zich richten op diversiteit en gelijke kansen in het algemeen. Maar het lijkt alsof gender opnieuw met de hoofdmoot gaat lopen.

Lees meer in het middelpunt 'Diversiteit aan de universiteit' op p.8-9

Nummer 13

♦♦ Vandenbroucke en het net niet haalbare

p. 3

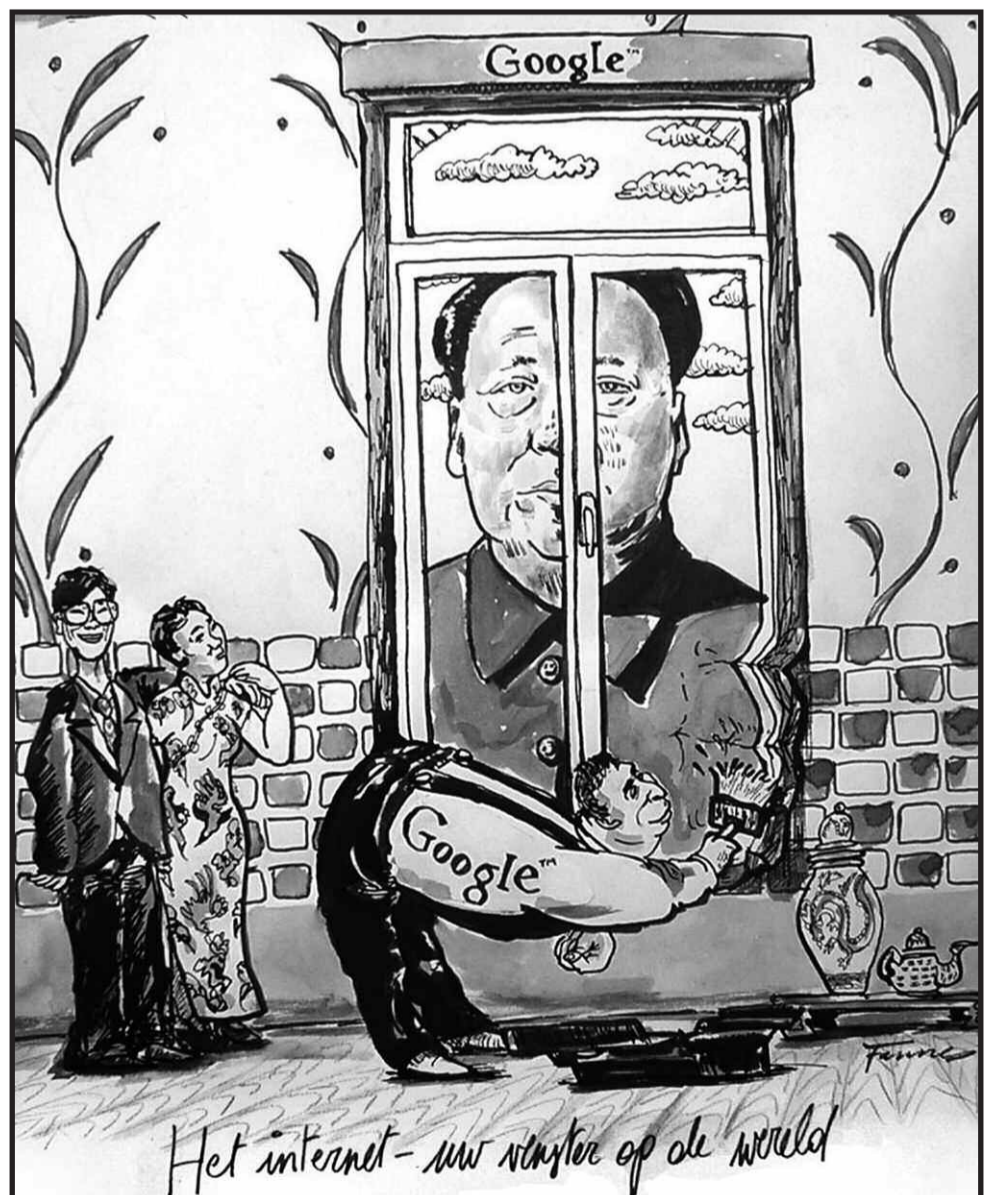
♦♦ Eredoctoor Mudimbe over 'The Invention of Africa'

p. 3-4

♦♦ Singer-songwriter Milow

p. 16

GROEPT
LEUVEN HOGESCHOOL

www.groept.be
ENGINEERING • EDUCATING • ENTERPRISING

(advertentie)

Niet alleen China goochelt met Google

p. 12

(cartoon Pieter Fannes)

Taxi's Benny

Brand

Het Midden-Oosten staat in brand. De reden? Twaalf Deense cartoons. Twaalf Deense cartoons waren genoeg om nog maar eens te laten zien hoe verdeeld de wereld is. De hele islamwereld valt over enkele Deense cartoons en de hele westerse wereld valt over de islam. Het lijkt een onzinnige uitpatting van nodeloos geweld. Wat is nu een cartoon? Waarom voelen zovelen zich geroepen om op straat te komen en te protesteren tegen enkele cartoons die verschenen zijn in een land duizenden kilometers verderop?

Wat het nieuws haalt, zijn uiteraard de verbrande vlaggen en de ambassades die beklad worden en de consulaten die in rook opgaan. De pers gaat een pak 'omzichtiger' te werk wanneer het gaat over de niet-zo-radicalen moslims. Hun stem lijkt verloren te gaan in het lawaai van hun radicale geloofsgenoten. Als je de gematigde moslim te veel aan het woord zou laten, kan je natuurlijk geen Etienne Vermeersch naar de studio halen die dan verantwoordigd kan roepen: "waar blijft de afkeuring van het geweld door de gematigde moslims?"

Wie echter de moeite doet om te zoeken naar de opinie van meer gematigde moslims, merkt dat ze niet alleen beledigd zijn door de cartoons, maar ook scherp uithalen naar de gewelddadige reactie erop. Het westen houdt zich ondertussen van de domme en kijkt gespeeld verbaasd op wanneer "zelfs de gematigde moslims" zich beledigd voelen omdat hun profeet wordt afgebeeld als terrorist en in één adem ook al zijn volgelingen. We roepen luid dat de persvrijheid in het gedrang komt, maar gniffelen ondertussen in het vuistje omdat we maar al te goed weten dat de Deense cartoons niet meer dan een stunt waren, waarvan men de gevolgen fout heeft ingeschat. Het was waarschijnlijk ook

allemaal zo erg niet geweest, als enkele imams het nagelaten hadden een reisje Midden-Oosten te boeken.

NEGENTIEN

De discussie over persvrijheid is dan ook sterk overtrokken. Aan de persvrijheid hoeft niet geraakt te worden. Sterker nog: er kan en mag niet aan geraakt worden. Persvrijheid is een democratisch recht. Het staat elke krant vrij te publiceren wat ze wil.

hierin: voor de moslims respecteert de westerse wereld de islam niet en volgens Europa respecteren de moslims de persvrijheid niet. Op die manier hebben beide partijen iets om op de barricaden te gaan staan. Het wordt een strijd tussen het Midden-Oosten en Europa, eerder dan een relletje over enkele cartoons. De radicale moslims lijken niet in te zien dat ze met geweld en dreigbrieven hun zaak meer kwaad dan goed doen. Maar ook het westen slaat een mal figuur. Wanneer zowat de hele moslimgemeenschap vraagt

eigen bevoegdheden hebben. De redactie van de *Jyllands Posten* is de Deense regering niet en dus bepaalt de krant ook het buitenlands beleid van Denemarken niet.

De regeringen in Frankrijk en Denemarken dekken zich met dit argument in, maar het is een interessante denkoefening om zich af te vragen: wat als het protest van die islamitische heethoofden georganiseerde steun krijgt van de olieproducenten? Zullen de regeringen in het westen dan nog vinden dat de persvrijheid heilig is?

De *Jyllands Posten* publiceert een pagina vol cartoons over Mohammed, maar één cartoonje over Christus wordt geweigerd wegens te choquerend. Zelfs nadat de cartoonist ten rade was gegaan bij een dominee die vond dat de cartoon aanvaardbaar was.

De reden voor deze discrepantie moet niet ver gezocht worden. De *Jyllands Posten* heeft onder haar lezers heel wat christenen en niemand beledigt *gratis* de hand waaruit hij eet. Op zich is dat geen probleem, maar het trekt de zaken wel binnen het juiste perspectief. Het gaat helemaal niet over de heilige persvrijheid die in het gedrang komt. Persvrijheid wordt altijd afgewogen tegenover wat in het leven echt telt: geld. Als lachen met de Profeet je krant persaandacht geeft en je meer exemplaren doet verkopen, lach je met de profeet. Als spuwen op Christus je geld kost, spuw je niet op Christus. Dus het gaat niet over de islam die botst op de vrije meningsuiting, maar

het conflict gaat over de persvrijheid die gewogen wordt in euro.

Als hoofdredacteurs van vooraanstaande kwaliteitskranten zich op de borst kloppen en zichzelf als voorvechters van de vrije meningsuiting zien, is dat lichtjes lachwekkend.

Het blijft hoe dan ook hallucinant wat twaalf tekeningen teweeg kunnen brengen.

Nele Van Doninck & Bram Delen

DE INBURGERINGSTEST VEROVERT BELGIE

"Hij kan er niet mee lachen, Gilbert"

"Dat wordt een enkeltje terug naar Beiroet voor Achmed."

(Cartoon: Pieter Fannes)

Censuur van buitenaf kan nooit de bedoeling zijn. Zelfs niet wanneer de halve wereld op zijn kop staat. Het is een recht dat opgenomen is in de Universele Rechten van de Mens. Artikel 19 zegt immers: "Eenieder heeft recht op vrijheid van mening en meningsuiting. Dit recht omvat de vrijheid om zonder inmenging een mening te koesteren en om door alle middelen en ongeacht grenzen inlichtingen en denkbeelden op te sporen, te ontvangen en door te geven."

Maar misschien zit de moeilijkheid

om respect te betonen, en daarom de cartoons niet meer te publiceren, blijkt dat moeilijker dan gedacht. De moslimgemeenschap in het westen te kijken zetten is natuurlijk makkelijk: ze hebben nauwelijks politieke of economische invloed. De vraag is hoe het westen zal reageren als olie als argument in de strijd zal geworpen worden. Zal het westen dan nog even dapper opkomen voor haar "vrije mening"? De regeringen houden zich nu immers afzijdig en halen (terecht) aan dat de media en de uitvoerende macht elk hun

(advertentie)

Tweedehandscomputers

met 1 jaar garantie!

- Laptops P2 tot P4 tussen 200 en 600 euro.

- Desktops van P2 tot P4 tussen 55 en 350 euro.

- Schermen van 5 -100 euro.

Kijk op www.recupc.be voor het volledige aanbod van schermen, pc's, laptops en onderdelen. Adres: Recupc VZW, Oude Diestesteenweg 3, 3010 Kessel-Lo.

Tel: 016/25.91.03, Mail: info@recupc.be

Boetiek K.U. Leuven

K.U. Leuven gesigndeerde artikelen

Oude Markt 13
BE-3000 Leuven

Tel. + 32 (0)16 32 40 16
www.kuleuven.be/boetiek

Open op weekdagen van 10-12u. en van 14-16u.

DE KWANTITEITSDOELSTELLINGEN VAN VANDENBROUCKE

“Nog meer jonge mensen in het hoger onderwijs”

Als je denkt dat jouw universiteit diploma niet veel waard zal zijn omdat tegenwoordig iedereen er minstens één boven zijn bureaustoel heeft hangen, mag je je nog meer zorgen beginnen maken. Want minister van onderwijs Frank Vandenbroucke (SPA) heeft een duidelijke kwaliteitsdoelstelling: “Er moeten meer jonge mensen in het hoger onderwijs. We zitten nog niet aan ons plafond en moeten dus groeien in de breedte.”

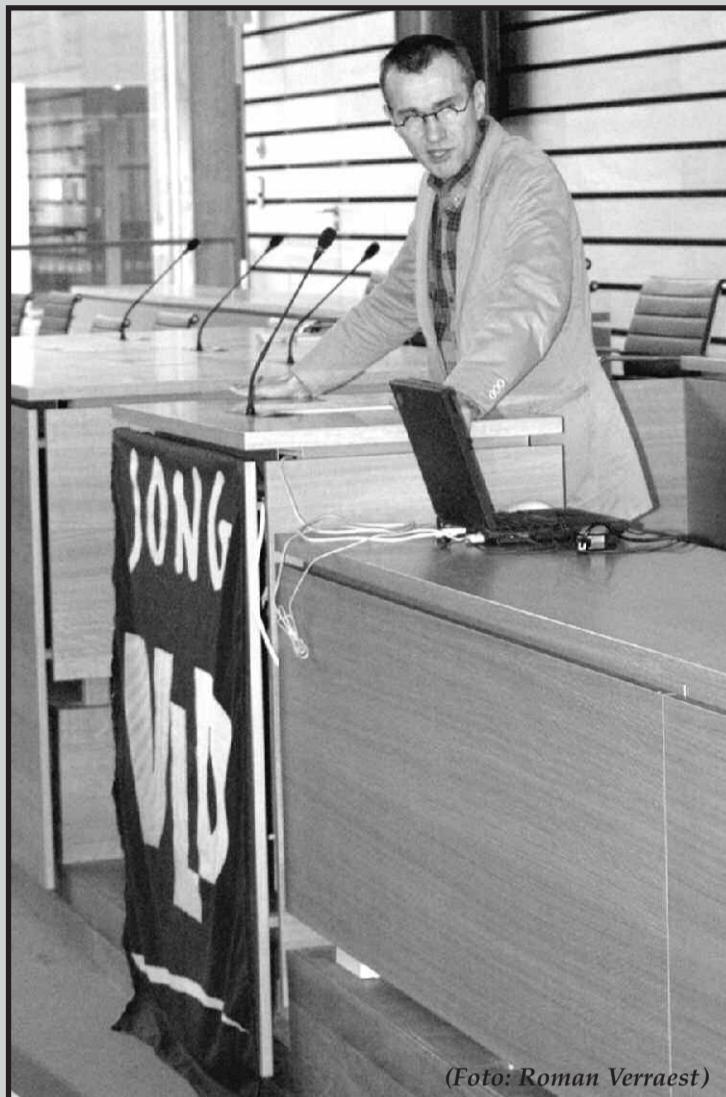
Bram Delen

Dit wist hij te vertellen op een debat van de VLD-jongeren, waarop ook oud-minister Marleen Vanderpoorten (VLD), Jan Fabry van de Vlaamse Vereniging van Studenten en de Gentse oud-rector Andreas De Leenheer aanwezig waren. Vooral kansarme groepen (lees: allochtone jongeren) moeten de weg naar het hoger onderwijs vinden, volgens Vandenbroucke. De eerste democratiseringsgolf van de jaren '60 moest vooral materiële en financiële barrières uitroeien. De tweede democratiseringsgolf zal zich vooral moeten toelagen op socio-culturele drempels.

MUG

Het nieuwe financieringsvoorstel, zo benadrukte Vandenbroucke, zou open-ended zijn zodat meer studenten ook effectief meer geld voor de onderwijsinstellingen betekent. Zo hebben de instellingen er alle belang bij om de tweede democratiseringsgolf mee te helpen realiseren. De kennis van het academisch Nederlands bij allochtone jongeren ligt volgens de minister te laag en daar moet iets aan gedaan worden.

Marleen Vanderpoorten herhaalde

(Foto: Roman Verraest)

daarom haar eis om voor het kleuteronderwijs de leer- of zelfs schoolplicht in te voeren. Volgens haar zou de verlaging van de leerplicht allochtone kinderen een “verrijkend

in de vorming van de student, omdat onze arbeidsmarkt en maatschappij nu eenmaal meer gespecialiseerde kennis vragen. Voor Vandenbroucke hoeft de overheid echter niet

taalbad” geven. Het antwoord van de minister was laconiek: “Op zich geen slecht idee, maar het is schieten met een kanon op een mug. We zouden beter eerst een degelijke methode ontwikkelen om de leerplicht te controleren, alvorens aan dergelijke avonturen te beginnen. Ik denk dat ik op dat vlak iets liberaler ben dan de VLD.” Buiten dit kleine meningsverschil viel het op hoe de minister en zijn voorganger elkaar platsloegen met complimentjes. De paarse liefde is - hoe erg sommigen dit ook zullen vinden - toch niet helemaal in lucht opgelost.

Een ander discussiepunt was de nieuwe financiering van de Master na Master. Volgens Jan Fabry is de ManaMa een essentiële schakel

op te draaien voor de financiering ervan en moet de student dat zelf bekostigen. “Je kan als overheid niet alles tot in het oneindige blijven financieren. Voor mij ligt de lijn bij de initiële master,” was zijn repliek.

DIKKE VAN DALE

En wie spreekt over overheidsfinanciën, spreekt over besparingen en dus over de rationalisatie van het onderwijsaanbod. Iedereen van de aanwezigen was het er over eens dat dé kwaal van het Vlaamse hoger onderwijs de versnippering van de middelen was over te veel instellingen en te veel opleidingen. Andreas De Leenheer verwoordde het platstisch: “Je zou bijna geloven dat in Vlaanderen voor elk woord in de Van Dale een afstudeerrichting bestaat. De instellingen hebben tijdens hun concurrentieslag zich laten meeslepen in een soort van mercantilisme.” Enigszins vreemde kritiek voor een man die vier jaar aan het hoofd van de tweede grootste onderwijsinstelling heeft gestaan.

Uit het publiek kwam de vraag of men ook niet kon rationaliseren door elke instelling zijn specialisme toe te kennen: bijvoorbeeld in Leuven de rechten te organiseren en in Gent de biomedische wetenschappen. De Leenheer keek alsof hij in zijn leven nog nooit zoiets dwaas had gehoord. En toen de Jong-VLD'er zijn gelijk probeerde te halen bij Vandenbroucke met een slap “Van uw partijvoorzitter moeten we toch gaan voor het net niet haalbare”, kreeg hij te horen: “Ik ben eerder voor het net wel haalbare.” En dan te bedenken dat Frank Vandenbroucke in zijn studententijd nog een trotskistische wereldorde wilde stichten.

EREDOCTORAAT VOOR BESCHEIDEN MUDIMBE

“Een dwerg op de schouders van reuzen”

Valentin Mudimbe kreeg op 2 februari een eredoctoraat aan de K.U.Leuven. Wat opvalt is de bescheidenheid waarmee de 64-jarige literatuurwetenschapper en filosoof zijn eredoctoraat ontvangt. Hij noemt zijn eigen ideeën niet bijzonder origineel en stelt dat hij gewoon de traditie doorgeeft aan een volgende generatie. Toch moet er wel een reden zijn waarom de man een eredoctoraat toegewezen krijgt. We gingen ten rade bij Filip De Boeck, professor antropologie en promotor van het eredoctoraat.

Arne Saeys

Filip De Boeck: «Ondanks die bescheidenheid heeft de man toch wel werken geschreven die van grote originaliteit getuigen en baanbrekend waren. Uiteraard zijn er in zijn werk duidelijke verwijzingen naar een aantal meesters die hem sterk beïnvloed hebben. Als hij zich zo bescheiden opstelt, bedoelt Mudimbe eigenlijk dat hij geen Marx of geen Hegel is. Hij vergelijkt zich met dat soort mensen (lacht). Mudimbe blijft natuurlijk een exegeet die zich baseert op de geschriften van anderen, zelfs op Griekse en Latijnse teksten. Daarom ziet hij zichzelf als een dwerg op de schouders van reuzen. Toch heeft hij op een zeer originele manier het werk van oude meesters geïntegreerd in een breder geheel.»

Veto: Wat is de voornaamste prestatie van Mudimbe geweest?

De Boeck: «Het is moeilijk één enkele prestatie te noemen want de man heeft een zeer rijkgevulde carrière gehad. Hij is op heel uiteenlopende terreinen actief geweest maar het boek waarmee hij ver buiten Congo beroemd is geworden is toch *The Invention of Africa*. In dat boek deed Mudimbe een beetje wat Edward Saïd in *Orientalism* heeft gedaan. Hij stelt dat Afrika zoals voorgesteld in het wetenschappelijke en het volkse discours van het Westen altijd verschijnt als een uitvinding van het Westen. Zo is Afrika een imaginaire plaats ontwikkeld door het Westen waarin de stem van de Afrikaan nauwelijks wordt gehoord. Dat discours is zo krachtig dat het realiteit is geworden. Afrikanen zijn dat westerse beeld van Afrika zelf gaan geloven, gaan incorporeren en gaan veruitwendigen, waardoor dat beeld opnieuw versterkt wordt. De vraag is dan hoe Afrika zich uit dat beeld kan wegrukken en een eigen identiteit kan ontwikkelen vanuit een narratief over zichzelf.»

MOBUTU

«Het boek werd gepubliceerd in 1988. In de stroom van het toenmalige post-modernisme werd het gelezen als een deconstructie van het westerse wetenschappelijke discours over Afrika. Het werd binnengehaald als een post-modernistisch

meesterstuk. Toch vind ik zijn werk niet bepaald post-modernistisch. Getekend door zijn opleiding als benedictijn en zijn leven in het klooster is Mudimbe eigenlijk steeds een modernist gebleven die in vooruitgang gelooft. Het boek is volgens mij een beetje verkeerd gelezen maar het heeft in ieder geval zijn faam gevestigd.»

Veto: Daarnaast heeft Mudimbe ook literair werk geschreven.

De Boeck: «Helemaal in het begin van zijn carrière heeft hij een aantal dichtbundels geschreven en later nog vier romans die in de Franstalige Congolese literatuur klassiekers zijn geworden. Na zijn laatste roman, eind jaren '70, is hij Congo ontvlucht omdat hij niet akkoord was met het politieke regime. Mobutu wou hem toen benoemen als lid van het Comité Central, maar Mudimbe wilde dat helemaal niet en vluchtte het land uit. Uiteindelijk kwam hij in de Verenigde Staten terecht, waar hij *The Invention of Africa* schreef. Hij zei me dat het hem tien jaar tijd gekost had om zich van het Frans naar het Engels om te scholen.»

«Na *The Invention of Africa* heeft hij nog zelden in het Frans gepubliceerd. Met die omscholing naar het Engels zegt hij zijn literaire pen te hebben verloren. Door te leven in een Engelstalige omgeving is hij de band met het Frans kwijtgeraakt, terwijl het Frans net de taal was waarin hij zich literair het best in zijn vel voelt. Engels staat gevoelsmatig te ver van hem af. In 1994 heeft

hij wel nog een soort autobiografie geschreven in het Frans. Ook heeft hij nog reisverslagen geschreven over Berlijn en Amerika.»

DIVERSITEIT

Veto: Was het moeilijk om vanuit een klein departement zoals Sociale en Culturele Antropologie een eredoctoraat voor te stellen?

De Boeck: «In het geval van Mudimbe is dat eigenlijk allesbehalve moeilijk geweest. Er was redelijk snel unanimitieit. Dit jaar verliep de keuze voor de eredoctoraten ook een beetje anders dan gewoonlijk. Hoewel het niet expliciet gezegd is, heeft rector Vervenne voorgesteld voortaan rond thema's te werken. Het thema van dit jaar was diversiteit.»

Veto: Is Mudimbe bekend buiten zijn eigen vakgebied?

De Boeck: «Mudimbe is iemand die in zeer veel verschillende takken van de menswetenschappen bedrijvig is. Hij is bekend als filosoof, literatuurwetenschapper, professor Romaanse en Klassieke Talen. Die interdisciplinariteit was waarschijnlijk ook een van de redenen waarom er zoveel unanimitieit was voor het eredoctoraat. Hij geniet van een bekendheid die verder reikt dan enkel het domein van antropologen of filosofen.»

EREDOCTOR PLEIT VOOR TRANSFORMATIE VAN MULTICULTURELE DIALOOG

“Ik ben slechts een leerkracht die ideeën doorgeeft”

Op haar Patroonsfeest reikte de K.U. Leuven een eredoctoraat uit aan professor Valentin Mudimbe. Deze literatuurwetenschapper en filosoof van Congolese afkomst schreef het invloedrijke boek *The Invention of Africa*, dat het westerse discours over Afrika fundamenteel in vraag stelde. Doorheen zijn oeuvre bleef Mudimbe telkens op andere wijze vragen stellen over identiteit en diversiteit, onderwerpen die in een globaliserende en multiculturele samenleving steeds belangrijker worden.

Maarten Goethals & Arne Saeys

Tussen twee gangen van het feestmaal in de Faculty Club door ontmoeten we de gelauwerde eredoctor. Hij zet zich neer in een salonzetel, steekt een sigaretje op en wacht geduldig onze vragen af. Ondanks zijn langdurig verblijf in de Verenigde Staten is het Engels van de professor nog steeds doorspekt met een zware Franse tongval. Het is een man die steeds tussen verschillende culturen heeft geleefd. Geboren in het koloniale Congo, opgegroeid bij de Benedictijnen, gevlucht naar de Verenigde Staten. Valentin Mudimbe weet als geen ander wat de betekenis is van het woord *cultuur*. Met veel geduld en met een ernst die balanciert tussen het autobiografische en het theoretische, tracht hij ons bij te brengen hoe hij de wereld en zijn eigen rol daarin ziet.

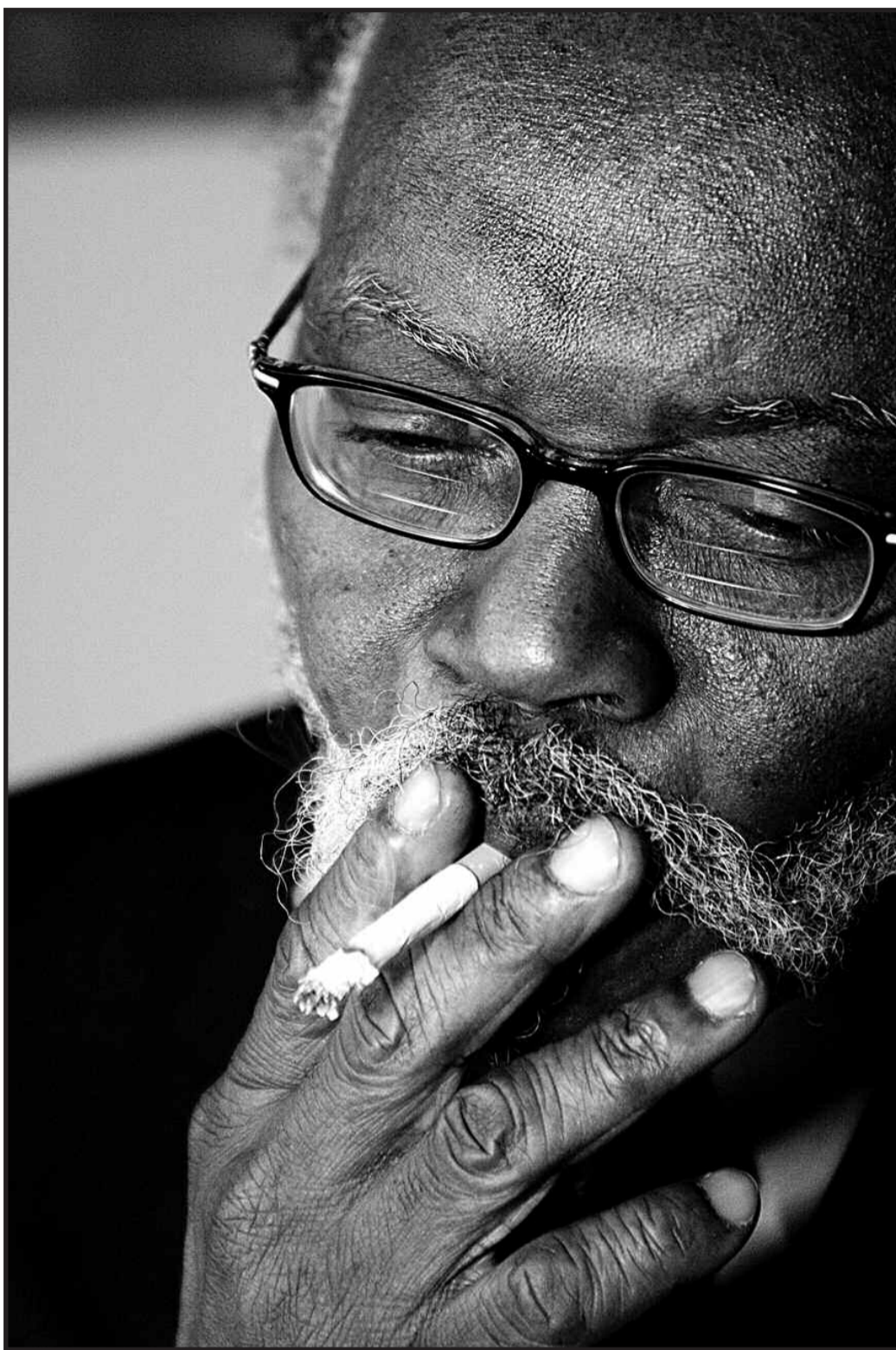
Veto: Wat vindt u van het eredoctoraat als erkenning?

Valentin Mudimbe: «Ik denk dat dit verder gaat dan het individuele en dan, strikt gesproken, mijn carrière. De mens wordt gediceerd tot een project en het is in dat licht dat je een eredoctoraat moet bekijken. Ieder van ons moet reeds zeer vroeg in het leven keuzes maken en deze keuzes vervolgens waar maken binnen je filosofie, binnen je eigen morele verplichtingen en binnen je eigen manier van leven. Zo heb ik als leerkracht de verplichting kennis en vaardigheden over te dragen. Wat ik wil zeggen is dat de filosofie die ik ontvangen en geleerd heb, eigenlijke het resultaat is van vele anderen. En het is mijn job om te verzekeren dat de essenties ervan worden doorgegeven. Zodat die, op hun beurt, op een kritische manier, de gegeven traditie positief kan integreren en eigen maken. En dat is de rol van de leerkracht of de professor.»

METAFOREN

Veto: Maar heeft u niet meer gedaan dan dat? U moet toch ook ideeën hebben aangepast?

Mudimbe: «In de jaren zeventig, toen ik hier afstudeerde aan de universiteit van Louvain-La-Neuve, ging ik terug naar Afrika. Daar leefde ik negen jaar om dan in 1980 te vertrekken naar de Verenigde Staten van Amerika. Mijn visie en zicht op de zaken zijn daardoor beïnvloed. Ik bevond me, in vergelijking met anderen, in uitzonderlijke omstandigheden, namelijk tussen twee overwegende types van rationaliteit. De manier waarop elk kijkt naar dingen is verschillend: het Europese systeem tegenover het Afrikaanse. Nu, behorend tot twee culturen en in feite eigenlijk tot meerdere, moet men zich de vraag stellen hoe men de kwaliteiten, de rituelen en de persoonlijke zaken kan integreren in dat geheel. Het is dus de vraag naar een omvorming van de multiculturele dialoog. En dat is een levenstaak. In verschillende landen is dat het belangrijkste probleem. Enkele vragen die hierbij opspringen zijn: hoe doen we dat? En in welke zin moeten studenten leren dat multiculturaliteit nuttig kan zijn? Natuurlijk zijn er ook de collega's die zich enkel bezig houden met academisch onderzoek, maar het verschil met hen is dat ik me persoonlijker betrokken voel bij de materie. Dat zie ik niet

“We leren steeds opnieuw interpreteren”

(foto Jelle Goossens)

als een verzwakking noch van hun, noch van mijn taak.»

Veto: Hoe belangrijk is taal in die dialoog?

Mudimbe: «Daarvoor wil ik verwijzen naar de Duitse filosoof Martin Heidegger. Hij zei dat we kunnen verklaren waarom men zich kan identificeren met een taal. Wat ik hieronder versta, want de bewering is paradoxaal, is het volgende. Taal is de basisuitdrukking van een cultuur en cultuur kan vergeleken worden met een lichaam. Neen, het *is* een lichaam. In deze hoedanigheid maak ik dus een voortgang van metaforen, van de één naar de ander, ‘van taal als metafoor’ naar ‘lichaam als metafoor’. Van daar af aan kan je inzien dat een ‘IK’ gevestigd is in een bepaalde cultuur en taal en dat dit alles bewoond en mogelijk gemaakt wordt door en in een lichaam. Als je deze positie accepteert, kan je begrijpen dat wij verbonden zijn met de wereld, de andere mensen en de concrete problemen van het leven. Het lichaam moet vitaal en gezond blijven en dat is mogelijk als cultuur wordt doorgegeven.»

FLUX

Veto: Wat denkt u over de rol van literatuur? Kan literatuur de wereld veranderen, of op zijn minst beïnvloeden?

Mudimbe: «Ja, dat denk ik wel. Want kinderen worden sociaal gevormd, geïntroduceerd in een taal en in een systeem van ideeën. En de essentie is dat deze integratie voor het kind een gewoonte heeft geschapen: mecha-

nismen waarmee we, zo lijkt het, als vanzelf, functioneren. Wij leven dus in een bepaalde cultuur door het generaliseren en het eigen maken van typische functies. Literatuur is daarbij een manier om de traditie te benaderen.»

“Identiteit is geen vaststaand gegeven”

«Men zou kunnen beweren dat in literatuur, wanneer wij erover spreken, altijd de schoonheid en het voorbeeldige wordt benadrukt. We vergeten echter dat achter deze begrippen fundamenteel een heel kapitaal ligt. Het is als een bank. Er bestaan verschillende manieren om het aanwezige kapitaal te investeren en elk doet dat op zijn eigen manier. Door het voorzichtig, intelligent en doordacht gebruik van cultureel kapitaal, moeten wij trachten deze kennis te integreren in ons individueel project en onze persoonlijkheid. Dus ook in de manier waarop we schrijven.»

Veto: Is de dominantie van het Engels als internationale eenheidstaal dan niet problematisch? Bedreigt dat niet elke cultuur en zijn traditie, en dus ook het talig aspect ervan? Waardoor, voor ieder individu, de kans op culturele vervreemding ten opzichte van een eigen vroegere identiteit bestaat?

Mudimbe: «Ja, maar eerst moet je definiëren

wat je verstaat onder identiteit. Mijn eigen positie ten opzichte van uw vraag is de volgende. Strikt gesproken creëert ieder van ons zijn eigen identiteit, in die zin dat je niet kan claimen dat een identiteit een vaststaand en gegeven feit is. Dat in tegenstelling tot entiteiten van de wiskunde. Daar kan je immers beweren dat a gelijk is aan b en dat noodzakelijk zo is. Wat wij hebben en wat wij zijn, is een samenstelling van biologie, fysiologie, chemie, omstandigheden en culturele gegevenheden. En al deze dingen te samen vormen mij. En dat mij is in het werkelijke leven een *iets* dat zichzelf vormt en transformeert. Laat me teruggaan naar wat ik reeds gezegd heb. Identiteit zien we altijd als een realiteit dankzij zijn symmetrische relatie, dankzij een oppositie met het *mij* of het *ik*. Ik heb deze relatie nodig om mezelf te vinden en te verzekeren. En waardoor ik ook weet, in contrast, wat ik ben. En mijn identiteit heeft *mij* nodig om zichzelf te situeren. Dus, in deze relatie, kan ik mezelf bezien als verschillend van mijn identiteit. En wat dat laatste is, begrijp ik door determinaties. Ik ben dáár geboren en dáár opgevoed, opgegroeid volgens bepaalde linguïstische classificaties; allemaal determinerende factoren die ervoor zorgen dat ik uniek ben, een particulier lid in een gemeenschap. De dynamiek tussen mijn identiteit en mezelf, kan er dus onmogelijk voor zorgen dat er een starheid ontstaat. Als je de twee entiteiten samensmelt, krijg je een menselijk wezen, een entiteit die in leven een permanente flux is — naar de idee van de Engelse verlichtingsfilosoof David Hume. Het vloeit, het verandert, beweegt en transformeert. Je hebt een idee gekozen en geprojecteerd, wat je wil zijn en worden. Je wilt iemand mooi worden, iemand belangrijk zijn en een betekenisvol leven leiden. In dat proces, elke minuut, is je identiteit aan het veranderen.»

OVERLEVEN

Veto: U heeft een dynamische visie, zowel antropologisch als metafysisch. Denkt u dat deze dynamiek zal resulteren in één bepaald punt waar het allemaal zal stoppen?

Mudimbe: (Twijfelt) «Er is de ervaring van mijn eindigheid. Ik weet dat ik niet onsterfelijk ben. En als ik er niet meer ben, zeggen anderen wat ik ben geweest. Op dat moment is het mogelijk om iemand te typeren tot wie hij was.»

Veto: Dat is individueel. Bestaat er een punt Omega waar alle culturen naar toe groeien?

Mudimbe: «Nee. Mijn positie is dat we ons in een constante, systematische en interne dialoog bevinden. Er is altijd een basaal en fundamenteel niveau waaraan we refereren? Waar komen we vandaan? Waar geloven we in? Deze kennis wordt ons overgedragen van generatie tot generatie. Dat is mythologisch van aard. Maar er bestaat nog andere kennis die ons overdragen is door het socialiseren van iemand; zeer vroeg wordt ons door onze ouders geleerd wat aanvaard is en wat niet. Dit is een *weten* gebaseerd op een gemeenschappelijk en gedeeld interferentiekader; er wordt ons geleerd hoe we naar de zaken moeten kijken en zorgt er ook voor hoe we moeten overleven. Daarnaast is er ook nog een derde vorm van kennis die we verkrijgen door school en leerkrachten: aardrijkskunde, fysica of geschiedenis. Dit is gespecialiseerde kennis die gefocust is op objecten. Wanneer we ons alledaags en praktisch leven leven, vormen de types van kennis een correlatie. Het is daarom hermeneutisch van aard, we leren steeds opnieuw interpreteren, de dimensie van onze projecten, onze verwachtingen, maar ook de maatschappij.»

“Van vrouwen werd niets verwacht”

Professor Mary-Claire King is een gerenommeerde wetenschapper op het gebied van familiale borstkanker, maar wordt ook gelauwerd om haar brede sociale inzet. Een gesprek in de Faculty Club tussen twee gangen door.

Dries De Smet en Gijs Van Gassen

Veto: U doet onderzoek naar borstkanker, typisch vrouwelijke materie. Ook uw project met de ‘Moeders van de Plaza de Mayo’ draaide om vrouwen. Is dat omdat u zelf een vrouw bent?

Mary-Claire King: «Ik weet het niet. Ik deed en doe het alleszins niet omdat het om vrouwelijke projecten gaat. Elk van die projecten deed ik omdat ik het belangrijke projecten vond. Maar de onderliggende vraag is eigenlijk: ‘denk ik anders omdat ik een vrouw ben?’. Dat is mogelijk. Ik weet het niet. We hebben meer vrouwen nodig in de wetenschap, we hebben een grotere steekproef nodig. In mijn generatie waren er heel weinig vrouwen. De Amerikaans cultuur verwachtte niets van ons, wij verwachtten ook niets van onszelf. Dat was net ons voordeel. Het betekende dat we risico’s konden nemen en ongewone projecten konden aanvatten. Dat is iets wat jonge vrouwen verliezen door hun succes. Van hen wordt hetzelfde verwacht als van jonge mannen en dat is maar normaal. Ze moeten op dezelfde manier behandeld worden. Maar wij waren zo zeldzaam, dat ze niet eens aan ons dachten.»

Veto: U liet bijna uw academische carrière schieten omdat u te veel met maatschappelijke problemen bezig was.

King: «Als graduate student liet ik school vallen om voor Ralph Nader te gaan werken. Ik wou daar blijven maar mijn mentor Allan Wilson overtuigde me om toch een diploma te halen. ‘Als je terugkomt, zal je veel meer mogelijkheden hebben’, zei hij en dat klopt.»

Veto: U werkte samen met Ralph Nader. Is het belangrijk om als wetenschapper politiek geëngageerd te zijn?

King: «Als professional heb je de plicht om dingen die fout gaan te melden als je expertise over die zaken hebt. Niet iedereen kan dit op hetzelfde niveau, maar wetenschappers verschillen daarin niet van andere burgers. Er zijn dingen waarover ze iets weten en andere waarover ze niets weten. Als we er iets van weten, moeten we spreken.»

Veto: Hoe belangrijk is een eredoctoraat van een kleine universiteit als de K.U.Leuven?

King: «Eerst en vooral: jullie universiteit is niet klein. Mijn universiteit in Washington heeft ongeveer dezelfde grootte en structuur. Ik was aangenaam verrast dat er mensen in Europa erkennen dat niet alle Amerikanen conservatief zijn. Ook de mensen van mijn lab waren verrast, zelfs de Europeanen die er werken.»

Biografie: Mary-Claire King

Mary-Claire King wordt in 1946 geboren in Chicago. Ze studeert wiskunde en in 1973 haalt ze haar doctoraat in de genetica. In haar scriptie toont ze aan dat chimpansees en mensen slechts voor 1 procent verschillen. In 1990 breekt ze door als ze het borstkankergen BRCA1 ontdekt. Ze kan aantonen dat borstkanker in sommige families terug te brengen is op één enkel gen. Het gen zelf wordt echter gevonden door het Amerikaanse bedrijf *Myriad Genetics*, dat het meteen patenteert. King woont nu in Seattle en is verbonden aan de universiteit van Washington.

Naast haar wetenschappelijk werk, wordt King genoemd omwille van haar maatschappelijk engagement. Ze herenigt in de jaren 1970 en 1980 samen met de ‘Moeders van de Plaza de Mayo’ in Argentinië families die uiteengerukt werden door de militaire dictatuur. Datzelfde werk doet ze ook in Kroatië en El Salvador.

King heeft één dochter, Emily.

“King was in de wolken met het Europees protest”

Gert Matthijs lanceerde Mary-Claire King als kandidaat-eredoctor. Matthijs doet net als King onderzoek in het vakdomein van de menselijke genetica. Hij waardeert King in de eerste plaats als onderzoeker, maar ook om haar sociaal engagement. Dat engagement mist hij bij de studenten van vandaag. “Er zijn te veel studenten die een mooie auto voor de deur staan hebben en in het weekend alleen maar naar de Carré gaan.”

Dries De Smet

Veto: Waarom hebt u Mary-Claire King naar voren geschoven als kandidaat-eredoctor?

Gert Matthijs: «Het thema dat dit jaar naar voor geschoven werd, was diversiteit. Ik vond dat Mary-Claire King daarvoor zeer goed in aanmerking kwam. Ze doet immers niet alleen onderzoek naar borstkanker, maar ook naar doofheid, ze bestudeert de menselijke diversiteit en ze werkt in het domein van de forensische genetica. Daarnaast is er natuurlijk haar groot sociaal engagement. Met andere woorden: King is divers op diverse niveaus.»

Veto: King ontdekte het BRCA1-gen. Hoe belangrijk is die ontdekking?

Matthijs: «De ontdekking was zeer belangrijk voor het behandelen van familiale borstkanker. Het gaat hier om borstkanker die veroorzaakt wordt door een gendefect dat erfelijk is. Tien procent van de borstkankers is familiaal. Bij ongeveer 35 procent van

die borstkankers is dat te wijten aan een defect in het gen BRCA-1. Volgens de cijfers van King hebben die mensen over hun gehele leven 80 tot 90 procent kans op kanker. Vroeger behoorden alle vrouwen van een familie waar borstkanker veel voorkwam tot de risicogroep. Door de ontdekking kunnen we nu testen of de vrouw het gendefect geërfd heeft of niet. Daardoor kunnen we patiënten nog vóór de aandoening veel beter opvolgen.»

Veto: Was de ontdekking van King revolutionair?

Matthijs: «Zeker. Voordien kon men immers niet testen op familiale borstkanker. Maar toch hebben BRCA-1 en BRCA-2 (een gelijkaardig borstkankergen) niet alle verwachtingen ingelost. Deze twee genen spelen geen rol in sporadische kankers. Bij darmkanker is dat verband er wel heel duidelijk. Daar zijn het dezelfde genen die een rol spelen in sporadische en familiale kankers. Als je zo’n link kan aantonen, is dat natuurlijk *kassa kassa*, want dan kan je elke patiënt testen. Vanuit commercieel, maar ook vanuit wetenschappelijk oogpunt, valt dit dus tegen. Maar voor een aantal families was dit een bijzonder nuttige ontdekking.»

Veto: Hoe ontgoochelend was het voor King om zelf het gen te ontdekken, maar dan een bedrijf voor haar neus het patent zien weggapen?

Matthijs: «Ik denk dat ze het daar nog altijd moeilijk mee heeft. Toen we het patent in Europa bestreden, ben ik haar gaan opzoeken. Ze was in de wolken met ons Europees protest. Critici verwijten haar dat ze de actie steunt omdat ze wedloop naar het gen en het patent verloren heeft.»

Veto: In welke mate waardeert King dit eredoctoraat van de K.U.Leuven?

Matthijs: «Ze was oprecht verheugd. Op weg naar de luchthaven vroeg ik haar waarom dit eredoctoraat nu anders was dan het eredoctoraat dat ze van Harvard ontving. Ze antwoordde dat ze het bij ons veel minder een poppenkast vond. Het is ook de eerste keer dat ze een eredoctoraat krijgt in Europa. Het doet haar deugd dat haar werk ook elders in de wereld gevolgd en geapprecieerd wordt.»

Veto: Eredocoratoraten ontvangen, en bekendheid in het algemeen, brengen verplichtingen met zich mee. Denkt u dat ze zich nog voldoende kan toelagen op haar onderzoek?

Matthijs: «Dat denk ik wel. Haar research is nog steeds vernieuwend, maar de onderzoeksgroep krijgt natuurlijk wel steeds meer een hiërarchische structuur. Dat is wellicht het onderscheid met de grote Nobelprijswinnaars. Pure wetenschappers zullen zelf onderzoek doen tot hun laatste dag.»

Veto: In uw laudatio voor King deed u een oproep aan studenten om zich niet te wentelen in de luxe van het studenten- en uitgaansleven.

Matthijs: «Ik was zelf ook niet enorm geëngageerd. Maar het is toch tijdens de studententijd dat je een vlammetje in gang zet. Als het later enkel op geld verdienen aankomt, dan baart dat mij toch wel zorgen. Ik denk dat King als een van de eersten op de barricaden stond tegen de Vietnamoorlog. Tegenwoordig komen studenten voor niks meer op straat. Er zijn te veel studenten die een mooie auto voor de deur staan hebben en in het weekend alleen maar naar de Carré gaan.»

(foto Jelle Goossens)

Patiënt versus patent

Mary-Claire King en Gert Matthijs kenden elkaar al vóór het eredoctoraat. Zij zijn twee van de protagonisten in een opmerkelijk verhaal over de verwevenheid van wetenschappelijke en commerciële belangen. Een chronologie.

1990

In 1990 publiceert King een onderzoek waarin ze op basis van statistiek een zone afbakent op chromosoom 17 waarin het borstkankergen BRCA1 moet liggen. Daarop ontstaat een wetenschappelijke wedloop naar het zoeken van de exacte locatie.

1994

Niet het lab van King, maar het bedrijf *Myriad Genetics* vindt als eerste het gen. Het bedrijf neemt onmiddellijk drie patenten op BRCA1. Het duurt tot 2001 voor de patenten effectief worden toegekend. Intussen kunnen, doordat de

exacte DNA-sequentie van het gen gepubliceerd is, labs over de hele wereld diagnostische test voor het gen aanbieden.

1995

Het BRCA2 gen wordt gevonden. BRCA2 is net als BRCA1 een gen dat cruciaal is bij familiale kanker. Een Brits lab en opnieuw *Myriad Genetics* dienen elk een patentaanvraag in. Door een kronkel in de wetgeving worden ze beiden eigenaar van een patent op hetzelfde gen.

JANUARI 2001

Myriad Genetics verkrijgt zijn eerste BRCA1 patent en ontpopt zich tot een onverbeterlijke monopolist. In plaats van het patent in licentie te geven, zodat labs tegen een vergoeding testen kunnen uitvoeren, eist *Myriad Genetics* dat alle tests bij hen in Utah gebeuren.

OKTOBER 2001

In Europa zijn de labs zonder meer doorgegaan met het testen op BRCA-1 en op

BRCA-2. Een coalitie van vijf Europese landen onder leiding van Matthijs bestrijdt de patentering van het gen in Europa. In 2002 wordt de coalitie vergroot naar aanleiding van de toekenning van het tweede en derde BRCA1 patent, en in 2004 vecht de groep ook de BRCA2-patentering aan. In de VS is de aanvechting van een patent enkel mogelijk via de burgerlijke rechtbank. Een dergelijke rechtszaak kost te veel en de Amerikaanse labs leggen zich neer bij het monopolie van *Myriad Genetics*.

2005

De Europese coalitie slaagt erin het eerste patent op BRCA1 onderuit te schoppen. Van de twee andere patenten blijft maar een klein stukje overeind, zodat de Europese testen niet langer illegaal zijn. Later op het jaar wordt het patent op BRCA2 tot een patent op één specifieke, Joodse mutatie teruggebracht. *Myriad Genetics* tekent protest aan tegen de beslissingen over de drie BRCA1-patenten. Het juridische steekspel gaat verder.

(dds)

KOTERIJEN (1)

Chocolade en Japan

Wie zijn ze, wat doen ze, en vooral : waar leven ze? In deze nieuwe reeks krijgt elke week een Veteraan de kans om in een studentenkamer, zeg maar 'kot', rond te neuzen. Hij of zij probeert, door vernuftige mensenkennis of gewoon ruw giswerk, te ontdekken wie het slachtoffer is, gaande van leeftijd tot interesses.

Elke Desanghere

In onze eerste kamer worden we al meteen met de neus op de feiten gedrukt: koten zijn vaak zo ongelooflijk klein! Bij het binnenkomen hebben we links een wastafel met spiegel en rechts de kleerkast, beiden begrensd door twee stukken muur die een deuropening vormen naar de rest van de kamer. Beide kleine ruimtes zijn misschien elk één vierkante meter groot. In het slaap- en studeergeedeelte staat links het bed dat in de lengte net tussen de muren past. Als je bedenkt dat een bed iets van een 2 meter is weet je meteen dat dit geen balzaal is. Voor ons hebben we een toch wel groot raam en rechts een

(foto's Jelle Goossens)

bureau inclusief stoel met haaks daarop een kast.

Het is ons meteen duidelijk dat het hier om een meisje gaat. Jongens hebben nu eenmaal zelden eendjes bij hun wastafel hangen. Op de muur heeft ze allemaal papertjes geplakt die gaan over haar verjaardag en duidelijk door vriendinnen geschreven zijn. Hier leiden we drie dingen uit af: ze heet Annemie, hecht veel belang aan vriendschap en is 21. Dat laatste verklapt de papieren kroon bovenop het kastje dat boven de spiegel hangt. Het kastje zelf en de tegenoverstaande kleerkast laten we braafjes dicht. Het geslacht van de bewoonster was al duidelijk zonder tussen het ondergoed te gaan graaien.

KONICHI UA

Het bed is netjes opgemaakt. Op de hoeslakens staan bloemen en aan het hoofdeinde prijkt naast haar kussen een groot knuffeldier, Lola de koe. Ze is een van de Noukies, superschattige beestjes die oorspronkelijk voor baby's zijn ontwikkeld maar ook voor jongvolwassenen onweerstaanbaar knuffelig zijn. Voor het bed ligt een matje waarop een Chinees of Japans meisje staat afgebeeld. De doek die boven het bed hangt wijst eveneens in die richting. Op de rand staan allerlei kronkelige symbolen en in het midden een soort draak. Een snoepje dat ze boven haar bureau tegen de muur heeft geplakt komt duidelijk ook uit die omgeving. De taal die erop staat is hoogstwaarschijnlijk Japans. Annemie is dus ofwel naar Japan geweest ofwel zijn het souvenirs die ze van een vriend of vriendin heeft gekregen. De wekker zouden we ook kunnen terugvoeren op Japan maar dat gaat ons net iets te ver.

EMBRYO

Haar bureau geeft waardevolle informatie prijs. Naast schrijfgierief en een laptop ligt er een map opengeslagen alsof ze ons een handje wil helpen. De notities zijn geschreven in een zeer ordelijk handschrift maar de termen blijven een mysterie. Wat is een hypochonder in hemelsnaam? Samen

met de prenten die boven het desbetreffende bureau aan de muur hangen beginnen we 'geneeskunde' te vermoeden. Op die foto's worden namelijk de verschillende stadia van de menselijke ontwikkeling van embryo tot foetus afgebeeld. Maar waarom plakken dan boven haar bureau kleine notitiepapertjes van de KHLeuven? Misschien heeft ze daar een vriendin of is ze van richting veranderd. Naast geneeskunde merken we ook een zekere interesse in taal. Want er hangt ook een lijst uit de krant met daarin 'de mooiste woorden van 2005' en op verschillende andere plaatsen plakken er kleine papertjes met daarop Spaans: op de lichtschatelaar, aan de vensterbank en een plank van de kast. Zou dit ook weer van een vriendin komen of volgt Annemie een bijkomende cursus Spaans aan het ILT?

KOFFIE

In de kast naast haar bureau staan geen boeken. Blijkbaar is ze niet zo'n lezer. Wat er wel staat is een stereo-installatie met daarnaast een cd van Queen. Annemie is dus een muziekliefhebster. Op de bovenste plank lacht een knuffelvarken ons toe. Aangezien het deze ereplaats heeft veroverd is het waarschijnlijk een cadeau van iemand die belangrijk voor haar is. Als laatste valt ons de verwijzingen naar chocolade en koffie op. Boven haar bureau hingen persoonlijke 'studietips' van een goede vriendin die gingen over veel koffie drinken en chocola eten. En nu zien we een koffieblik op haar kast staan en een magneet met een tekst over chocolade erop. Het staat dus buiten kijf dat Annemie ook een cacao- en cafeïnefan is.

Niks dan de waarheid

Annemie is inderdaad een 21-jarige studente geneeskunde die verhalen is aan koffie en chocola. De reissouvenirs zijn van vrienden en familie. Ook de briefjes met Spaanse quotes zijn van een vriendin want Annemie kent geen letter Spaans. Volgende week krijgt onze reporter een zwaardere kluit onder de neus geschoven want deze opdracht bleek een tikkeltje eenvoudig.

30CC

het cultuurcentrum van Leuven

30CC, het Leuvens cultuurcentrum, heeft voor dit voorjaar nog een verrassend mooi aanbod in petto! Een greep uit het programma van de volgende weken:

- donderdag 23 februari (Minnepoort): **Neeka**, support Lander
- woensdag 8 maart (Schouwburg): **Flip Kowlier**: Geblust
- woensdag 15 maart (Minnepoort): **Droog Brood**: Omwille van De Smeer (cabaret)
- vrijdag 17 maart (Wagehuys): **Lenny en de Wespen**: Eet van mij
- woensdag 22 maart (Schouwburg): **SpinviS**: Dagen van gras, dagen van stro, support Grim
- woensdag 29 maart (Schouwburg): **Monza**: Grand

Alle info en het volledige programma: www.30CC.be

advertentie

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Organiseer je een evenement?

Plaats het dan GRATIS in de database Agenda K.U.Leuven

<http://agenda.kuleuven.be>

KATHOLIEKE UNIVERSITEIT
LEUVEN

Wat gebeurt er aan de K.U.Leuven?

Lees de wekelijkse e-nieuwsbrief

www.kuleuven.be/nieuwsbrief

Leuven > Naakt

Fotograaf Roman Verraest

KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT • KORT •

Raad voor examenbetwistingen (1)

De Raad voor Examenbetwistingen heeft tijdens zijn eerste werkjaar slechts twee studenten gelijk gegeven. Dat meldt *Het Nieuwsblad op Zondag*. De universiteit of hogeschool had geweigerd om de studenten opnieuw in te schrijven nadat ze niet geslaagd waren voor hun examens. Dat vond de raad onterecht. In totaal hadden 48 studenten klacht ingediend omdat ze niet akkoord gingen met de eindbeslissing bij hun examens. De beoordeling van stages en praktijk was de meest genoteerde klacht.

De raad gaf zeven studenten gedeeltelijk gelijk omdat procedurefouten gemaakt zijn, zoals bijvoorbeeld een foute berekening.

De Raad voor Examenbetwistingen werd opgericht om de beroepsprocedure voor studenten sneller te laten verlopen.

Vroeger moest de student klacht indienen bij de Raad van State en die beslissing liet vaak lang op zich wachten.

Raad voor examenbetwistingen (2)

Prego, de jongerenafdeling van SPIRIT, pleit voor studenten-rechters in de Raad voor Examenbetwistingen. Volgens de huidige regelgeving bestaat de Raad voor Examenbetwistingen uit een jurist-voorzitter en vier bijzitters die op voordracht van de Vlaamse universiteiten en hogescholen worden benoemd. Zij moeten lid zijn van het academisch of onderwijzend personeel.

Prego vindt dat naar analogie van de arbeidsrechtbanken, waarin werkgevers en werknemers paritair vertegenwoordigd zijn, er dus ook twee van de vier bijzitters student moeten zijn. "Dat past ook in de geest van het participatiedecreet Hoger Onderwijs, dat

studenten als volwaardige partners erkent," aldus Prego. De jongeren met spirit benadrukken dat hun voorstel geen uitspraak wil doen over de kwaliteit van de beslissingen die de rechtbank tot nu toe nam. Prego wil naar eigen zeggen vermijden dat "studenten denken geen enkele kans te maken bij de Raad voor Examenbetwistingen".

Betere hygiëne in Leuvense nachtwinkels

De hygiëne in de Leuvense nachtwinkels gaat er sterk op vooruit. Dat heeft de politie van Leuven vastgesteld na een controleactie afgelopen weekend. Daarbij werden 23 nachtwinkels gecontroleerd. In drie zaken werd in totaal voor 300 kilogram voedingswaren vernietigd. Twee andere zaken kregen een verwittiging. Bij een soortgelijke actie twee jaar geleden werden nog dertien nachtwinkels betrappt op het verkopen van

vervallen voedingswaren. "Een opvallende vooruitgang," zegt Nathalie Janssen van de Leuvense politie. Volgens haar is dat te danken aan de regelmatige acties.

Voorontwerp mini-decreet goedgekeurd

De Vlaamse regering heeft het voorontwerp van het mini-decreet goedgekeurd. Dit decreet wordt ook wel het globaal decreet voor het onderwijs genoemd, omdat het zowat alle interpretatie en coördinatieproblemen van de onderwijswetgeving tracht op te lossen. Vooral de flexibilisering van het hoger onderwijs zorgde voor heel wat problemen. Het minidecreet zou zorgen voor een kleinere en meer flexibele deliberatiecommissie. Het schrapt bovendien ook de strikte noties van vol- en deeltijds onderwijs, zodat de instellingen meer vrijheid krijgen bij het inrichten van hun onderwijsaanbod.

Freddy

door Sh3L14C

From: tom@veto.be
To: freddy@shellac.be

In die nieuwe reeks "koterijen" gaan we op bezoek op een studentenkot en we schrijven afgaande op de inrichting een stukje over de bewoner.
Daarna confrontatie.
Voyeurisme ten top dus!!!

Groeten
Tom

Diversiteit aan de universiteit

Enkele jaren gelden stond het begrip gelijke kansen nog synoniem voor genderemancipatie, maar sinds kort wordt de blik ook op andere groepen gericht. Beladen termen als 'emancipatie', 'gelijke rechten' en 'positieve discriminatie' hebben het veld moeten ruimen voor 'diversiteit', 'gelijke kansen' en 'positieve acties'. Ook aan de K.U.Leuven is dit sinds kort een sexy onderwerp.

Aan de K.U.Leuven werkt men sinds 1999 in een werkgroep rond gelijke kansen en de K.U.Leuven was daarmee bij een van de eerste onderwijsinstellingen die daar werk van maakte. In de opdrachtverklaring die toen het daglicht zag, werden gelijke kansen en diversiteit in de breedste zin van het woord onder de aandacht gebracht, maar de nadruk lag van bij aanvang op de genderproblematiek. Zeven jaar na datum lijkt dat nog steeds een heikel en allesbehalve achterhaald thema. In die mate dat gender nog steeds de meeste aandacht opeist, ten koste van andere groepen die ook wat ondersteuning kunnen gebruiken.

De VUB trad pas in oktober 2005 naar buiten met een diversiteitscharter en maakt sindsdien van elke gelegenheid gebruik om dit facet van hun werking onder de aandacht te brengen. Het luik diversiteit neemt tegenwoordig een prominente plaats in in hun beleid en is duidelijk een troef die ze willen uitspelen. Het in de praktijk omzetten van zo'n beleidsopgave is uiteraard een ander paar mouwen. Sinds 2003 vergaderde men al elke twee weken in een

diversiteitsforum. Vertegenwoordigers van alle mogelijke belangengroepen aan de Brusselse universiteit komen samen om het gelijke-kansenbeleid bij te sturen en verder vorm te geven. De leuze luidt dat "verscheidenheid positief kan zijn" en dat probeert de werkgroep in concrete initiatieven te gieten.

De antagonist van Leuven slaagt er in om nog minder aandacht aan het bewuste thema te besteden. Buiten een welluidende anti-discriminatieverklaring heeft de UGent weinig aandacht voor positieve acties of een gelijke-kansenbeleid. Uiteraard nemen ze ook deel aan de initiatieven die door de Vlaamse Interuniversitaire Raad (VLIR) genomen worden maar daarin onderscheiden ze zich niet van alle andere universitaire instellingen die er evenzeer deel van uitmaken.

Het is duidelijk dat gelijke kansen op korte tijd veel aan aandacht gewonnen hebben. Nu in Leuven de werking van de werkgroep op kruissnelheid komt, lijkt het moment geschikt om een praatje te slaan met de professor Sabine Van Huffel die als rectoraal adviseur haar schouders onder het gelijke-kansenbeleid zet. Bovendien contacteerden we Gianni Marzo, lid van de cel diversiteit aan de VRT, waar ze sinds enkele jaren ook de neus in diezelfde richting gekeerd hebben. Een mooie gelegenheid om hun ervaringen aan elkaar af te toetsen.

(tvb)

"Onze programma's waren vroeger gewoon té blank"

Universiteiten zijn niet de enige instellingen die zich bezighouden met het stimuleren van diversiteit. De openbare omroep werkt al jaren rond die problematiek en heeft begin jaren negentig zelfs een cel opgestart die zich daar uitsluitend mee bezig houdt.

Tom Van Breusegem

Hoe ze het bij de VRT juist aanpakken wordt ons vakkundig uit de doeken gedaan door Gianni Marzo. Afgestudeerd aan de K.U.Leuven en van Italiaanse afkomst, kunnen we hem zonder meer een ervaringsdeskundige noemen. Maar in de eerste plaats werkt hij voor de cel diversiteit van de openbare omroep en is dus de uitgelezen persoon om ons in te wijden in hun succesformule.

Veto: Hoe ziet het diversiteitsbeleid van de VRT er precies uit en hoe wordt dat concreet ingevuld?

Gianni Marzo: «De VRT werkt eigenlijk al lang rond diversiteit. In de jaren tachtig heeft men zich hoofdzakelijk op genderdiversiteit gericht. Men stelde vast dat er een groot onevenwicht bestond tussen mannen en vrouwen, zowel in beeld als achter de schermen. Vrouwelijke journalisten, producers en programmamakers kon je letterlijk op een hand tellen. Dat is de aanleiding geweest voor de VRT om zich te engageren tot het nemen van positieve acties ten aanzien van vrouwen. Annemie Van Winckel, die nu net hoofd is bij Radio 2 Vlaams-Brabant, had toen de rol die nu door onze cel diversiteit vervuld wordt.

ALLOCHTONEN

Eind jaren negentig, begin 2000 groeide her en der het besef dat er nogal wat schortte aan de relatie tussen de allochtone gemeenschappen en de media. De VRT trad hierover in dialoog met verschillende organisaties uit het allochtone middenveld. In 2003 gingen we hierover dan een nieuw engagement aan door het opstellen van een Charter Diversiteit. Terzelfdertijd werd onze cel opgericht. Die cel richt zich uiteraard niet enkel tot allochtonen maar tot het hele spectrum van minderheden. Mensen met een handicap, senioren en de verschillende etnisch culturele minderheden. Maar gedurende deze beheersovereenkomst die loopt tot eind 2006, richten we onze acties voornamelijk op de doelgroep 'allochtonen'.

Veto: Is er geen dunne grens tussen positieve acties en discriminatie ten aanzien van diegene die niet onder die noemer vallen?

Marzo: «Die lijn is inderdaad dun. Maar het gaat wel degelijk over positieve acties en niet

over positieve discriminatie. In de anti-discriminatiewet van 1993 haalt men bovendien expliciet aan dat in een bedrijf, als er inderdaad een onevenwicht is in de samenstelling van de werknemers, men acties mag ondernemen om dat evenwicht te herstellen. Ons beleid heeft als basis dat we mensen beoordelen op hun kwaliteiten en niet op basis van hun afkomst, seksuele geaardheid, geslacht of leeftijd. We nemen verschillende initiatieven om meer allochtonen te betrekken bij de VRT. Zowel

af in mediagerichte opleidingen. Ik heb zelf in Leuven Klassieke studies gevolgd en was daar als Italiaan een ware uitzondering. Terwijl ik toen zelfs voor velen al niet meer als allochtoon doorging. Er zijn gewoon bitter weinig mensen van allochtone origine die hogere studies aangaan. De laatste tien jaar is daar echt veel beweging in gekomen en zijn er veel meer allochtonen die de stap wagen. Maar er is nog steeds sprake van een slecht evenwicht. Men ziet dat die studenten dan vooral kiezen voor de meer prestigieuze

"Op vijf jaar tijd kan je ook het hele beleid niet veranderen"

jongeren van allochtone origine moeten weten dat ze bij ons aan de slag kunnen.»

Veto: Hebben jullie er een idee van hoe goed jullie doordringen in de huiskamers van de allochtone gemeenschap?

Marzo: «Dat is iets dat heel moeilijk te peilen is. Er zijn natuurlijk een pak studies over gemaakt. Zo deed men een hele poos geleden een onderzoek aan de universiteit van Antwerpen naar dat onderwerp. Die onderzoekers bestudeerden nieuwsgaring bij Turkse en Marokkaanse jongeren. Daar bleek uit dat die jongeren bijzonder geïnteresseerd waren in actualiteitsprogramma's.»

Veto: In het buitenland geldt de BBC nog steeds als het schoolvoorbeeld voor diversiteit op het scherm.

Marzo: «De BBC wordt niet alleen door de VRT maar ook door vele andere Europese zenders gezien als de moeder aller openbare omroepen. Ook voor ons diversiteitsbeleid laten we ons regelmatig inspireren door Groot-Brittannië. Dat is niet zo verwonderlijk, want die zender heeft daar al een veel langere traditie in en Groot-Brittannië heeft ook een langere geschiedenis van immigratie. Maar je kan hun concepten niet zonder meer kopiëren want er zijn wel degelijk grote verschillen. De minderheden die op het Britse scherm aan bod komen hebben erg verschillende wortels als men het vergelijkt met onze allochtone gemeenschap. Groot-Brittannië heeft een koloniaal verleden terwijl het gros van onze allochtonen hier vanuit economische overwegingen terecht kwam. Je kan de Pakistaanse, Nigeriaanse of Indische gemeenschap in Engeland niet vergelijken met de Marokkaanse of Turkse in Vlaanderen. Die mensen hebben een heel verschillende achtergrond. Er is sprake van andere gevoeligheden, een andere band met het gastland.»

WINKEL

Veto: Hoe is het nu na drie jaar werking van de cel met de diversiteit gesteld?

Marzo: «Dat is moeilijk te zeggen. We zijn uiteindelijk nog helemaal niet zo lang bezig dus is het wat te vroeg om het geleverde werk te evalueren. Op vijf jaar tijd kan je ook het hele beleid niet veranderen. Maar als er één grote vooruitgang gemaakt is dan is dat de volgende. De kwaliteit van programma's worden op basis van heel wat parameters beoordeeld. En een ervan, zelfs een niet onbelangrijke, is nu diversiteit. Verder merken we dat heel wat programmamakers al een stuk genuanceerder uit de hoek komen als het gaat om onderwerpen die te maken hebben met allochtonen. Er is ondertussen ook plaats voor 'positieve' verhalen en er duiken nu ook allochtone gasten of deelnemers aan programma's op. Maar er is nog werk aan de winkel.»

"Er zijn gewoon bitter weinig mensen van allochtone origine die hogere studies aangaan"

achter de schermen als medewerker, als mensen die op het scherm komen: presentatoren, reporters, maar ook deskundigen, quizkandidaten of geïnterviewden. Het is de taak van de VRT om de samenstelling van de maatschappij zo waarheidsgetrouw mogelijk te reflecteren.»

Veto: Waar ligt het probleem precies? Waarom was de doorstroom van die mensen zo marginaal?

Marzo: «De geringe doorstroom van allochtone jongeren naar het hoger onderwijs is een cruciale factor. Als weinig mensen van allochtone origine universiteit of hogeschool volgen, dan studeren ook weinig allochtonen

richtingen zoals rechten of economische wetenschappen.»

Veto: Zijn er bepaalde maatstaven of parameters waar jullie rekening mee houden?

Marzo: «Wij werken alleszins niet met quota en voor het ogenblik zelfs niet met streefcijfers. We moeten in eerste instantie kwaliteit bieden en we kunnen dat principe niet opzij schuiven omdat we op dit vlak kwantitatief zouden moeten scoren. Onze voornaamste taak is enerzijds jongeren aan te trekken en te sensibiliseren en anderzijds programmamakers te ondersteunen, te adviseren en te sensibiliseren. Ook mensen of

"Allochtone studenten kiezen voor de meer prestigieuze studierichtingen"

WAT VINDT DE RECTORAAL ADVISEUR GELIJKE KANSEN VAN HAAR CARRIÉREKANSEN?

“De goede wil is er al, maar er zal meer nodig zijn”

Sinds enkele jaren werkt de Leuvense universiteit actief aan een gelijkemansbeleid, onder meer door het creëren van meer kansen voor minderheids-groepen. De acties worden gestimuleerd en gecoördineerd vanuit het Centrum voor Gelijke Kansenbeleid van de K.U.Leuven, met aan het hoofd een rectoraal adviseur. De huidige adviseur is Sabine Van Huffel, niet toevallig een vrouw.

Simon Horsten & Tom Van Bresseghem

Veto: Wanneer is de K.U.Leuven precies van start gegaan met een minderhedenbeleid?

Van Huffel: Ten eerste wil ik opmerken dat de naam ‘gelijke-kansenbeleid’ de lading beter dekt dan te praten over minderheden. Onze eerste bekommernis indertijd was meer kansen creëren voor vrouwen, en zij zijn absoluut niet in de minderheid. In vele faculteiten zijn vrouwen zeer goed vertegenwoordigd, maar dan vooral in de lagere rangen. Het beleid inzake gelijke kansen is gestart in december 1998 aan de K.U.Leuven en was voornamelijk gefocust op vrouwen. Er is toen een rectoraal adviseur aangesteld, professor Katlijn Malfiet van de faculteit Sociale Wetenschappen. In juni 1999 heeft zij het Centrum voor Gelijke Kansenbeleid opgericht. Dat centrum is gestart met het maken van een analyse, wat uitmondde in een publiek rapport over gelijke kansen aan de

“Ik stoot vaak op onbegrip”

K.U.Leuven. De kranten kopten toen “K.U.Leuven heeft slecht rapport”. Maar wij waren gewoon de enige universiteit die expliciet statistisch onderzoek had uitgevoerd, zodat we ook als enige zulke cijfers konden voorleggen.»

«Ik zat toen al een tijdlang in de Werkgroep Vrouw & Universiteit, een onderdeel van de Vereniging Academisch Personeel Leuven. Die ijverde voor meer kansen te geven aan vrouwen om door te stoten tot hogere functies. Onder onze impuls is toen dus de rectoraal adviseur aangesteld. We waren ook blij met dat eerste rapport, niet omwille van de resultaten, maar gewoon dat er een rapport was. De cijfers maakten onze claim hard dat er een probleem was en stonden ons toe daarop

Vrouwen en allochtonen blijken vooral in de lagere echelons goed vertegenwoordigd. (foto Roman Verraest)

voort te werken. Globaal gezien waren er wel ongeveer evenveel mannen als vrouwen, maar naarmate we in de hogere functies gingen kijken, viel het op dat er steeds minder vrouwen voorkwamen. Bij het academisch personeel was dit zeer opvallend: slechts drie procent van de gewoon hoogleraren was van het vrouwelijke geslacht (momenteel is dit iets meer dan vijf procent, red.). Met dat rapport hadden we sterk materiaal in handen om, in combinatie met voorstellen voor bepaalde acties, serieuze maatregelen te vragen. De andere Vlaamse universiteiten zijn ons daarin gevolgd, met als resultaat dat momenteel zowat elke universiteit een rectoraal adviseur heeft.»

Veto: Wordt er ook op Vlaams niveau iets ondernomen?

Van Huffel: «Jazeker: op niveau van de Vlaamse Inter-universitaire Raad (VLIR) is er een Werkgroep Gelijke Kansen opgericht, die bestaat uit de verschillende rectoraal adviseurs van de universiteiten. Daarin kunnen we kennis en ervaring uitwisselen. We zijn momenteel een soort stappenplan aan het opstellen. Daarbij kijken we welke beleidsinstrumenten voor handen zijn en hoe we die beter kunnen afstemmen op de noden van de verschillende aandachtsgroepen. Een belangrijke actie in dit hele project is het opzetten van een mentor systeem waarbij een meer ervaren professor een nieuwbakken docent begeleidt. Het is een initiatief dat men ruimer kan toepassen maar is er wel degelijk op gericht om vrouwen vlotter te laten doorstromen naar die functies.»

«Men moet er rekening mee houden dat de noden verschillen van faculteit tot faculteit. Hier op de faculteit ingenieurswetenschappen hebben we elf procent vrouwelijke gewoon hoogleraren tegen nu maar elf procent studentes in het eerste jaar van de algemene richting. Terwijl men in farmacie overwegend met een vrouwelijke studentenpopulatie worstelt, heeft men daar geen enkele vrouwelijke gewoon hoogleraar.»

PILOOTPROJECT

Veto: De K.U.Leuven richt al haar pijlen op de genderproblematiek. Schiet ze hier niet te kort ten aanzien van bijvoorbeeld de allochtone gemeenschap?

Van Huffel: «We kunnen immers niet op alle vlakken even actief zijn. Het is inderdaad historisch gegroeid dat we ons richten op vrouwen. Het is pas sinds het begin van mijn ambtsperiode dat de aandacht ook naar andere kensengroepen verschoven is. Voor allochtone studenten aan de K.U.Leuven is er inderdaad nog heel wat werk aan de winkel. Zowel aan de K.U.Leuven als op associatieniveau werken we volop aan nieuwe initiatieven. Het opzet is om op associatieniveau de ervaring in de instellingen betreffende diversiteit uit te wisselen.»

Veto: Is het aan de universiteit om dat probleem op te lossen? Is dat niet meer een sociaal cultureel probleem dat veel eerder moet aangepakt worden. Een taak op het niveau van het lager of middelbaar onderwijs?

Van Huffel: «Nee, ook wij kunnen ons steentje bijdragen. We moeten vertrekken van de studenten die hier al studeren en hen als springplank gebruiken om de grotere problematiek aan te pakken. Het is van het grootste belang dat die studenten zich goed in hun vel voelen aan deze instelling en er in slagen zich goed te integreren. Veel van die studenten hebben moeilijkheden om hun identiteit hier te vinden. We willen samen met hen op zoek gaan naar ideeën om die integratie vlotter te laten verlopen en een meer aangepaste studietrajectbegeleiding uitwerken.»

«Maar dat is geen werk van een dag, dat moet in stappen gebeuren. We denken aan een pilootproject waarbij we in een themahuis studenten van allochtone en autochtone afkomst met elkaar confronteren. Dergelijke projecten kunnen dan model staan voor andere initiatieven. Dit zijn geen initiatieven die al in het stappenplan opgenomen zijn, het zijn losse ideeën die ik besprak met allochtone studenten. Zo’n projecten kan je ook niet van bovenaf opleggen. Dat is in het verleden al te vaak gebeurd. Dergelijke projecten moeten vanuit de basis komen en genoeg achterban hebben opdat ze kunnen slagen.»

STREEFCIJFERS

Veto: Worden er bepaalde quota vooropgesteld of cijfers nagestreefd?

Van Huffel: «Dat is volledig uit den boze en dat zijn we ook niet van plan te doen. We zijn natuurlijk voortdurend in de weer om de situatie te evalueren en te analyseren welke vorderingen we maken. In 2005 is er op VLIR-niveau nog een verslag gepubliceerd waarin het gelijkemansbeleid van de

verschillende instellingen vergeleken wordt. Streefcijfers naar voren schuiven werkt nu eenmaal niet en daar is gewoonweg niemand voor te vinden.»

Veto: U bekleedt sinds september deze functie. Hoe kijkt u terug op die zes maanden?

Van Huffel: «Het is op zich al minder evident dat iemand uit de ingenieurswetenschappen zo een functie toegeschoven krijgt. Ik was echter al eerder in de weer met deze problematiek, maar dan op faculteitsniveau. Ik was goed vertrouwd met de genderproblematiek en het centrum voor gelijkemansbeleid, maar met de twee nieuwe doelgroepen mensen met functiebeperkingen en allochtonen, was ik minder bekend.»

WOEDEND

Veto: Heeft een doelgroepenbeleid niet tot gevaar dat men die groepen nog meer gaat viseren?

Van Huffel: «Ja, het is vanzelfsprekend steeds een dubbeltje op zijn kant. Door het als een doelgroep te bestempelen, gaat men die mensen ook als meer abnormaal beschouwen. Maar we moeten eerst de structurele achterstellingen zodanig aanpakken en wegwerken zodat een doelgroepgericht beleid overbodig wordt.»

Veto: Hoe kan je de kern van heel het diversiteitsbeleid samenvatten?

Van Huffel: «We willen een mentaliteitswijziging teweeg brengen en patronen doorbreken. Of het nu gaat om vrouwelijke academici die loopbaanonderbreking nemen voor hun gezin of om allochtone studenten. Als ik zie hoe die cartoonkwestie in de actualiteit kwam, word ik gewoon woedend. Op die manier wordt de hele allochtone gemeenschap in een negatief daglicht gesteld. Maar als ik met individuele studenten ga praten, sta ik steeds versteld van de rijkdom die in hen schuilt. Zo’n persoonlijke ontmoeting schept een heel ander beeld dan wat we uit de media oppikken.»

«Er is dringend nood aan een drastische mentaliteitsverandering, in de maatschappij en dus ook aan deze universiteit. Ik stoot vaak op onbegrip, ook in mijn directe omgeving. Alsof we door drempelverlagende maatregelen uit te werken voor allochtone studenten, toegevingen moeten doen op ons onderwijsniveau. Dat is helemaal niet de bedoeling. We willen gewoon voor de mensen die wel degelijk de capaciteiten hebben, de obstakels wegnemen.»

Veto: We kunnen ons inbeelden dat al die initiatieven een pak geld kosten. Zijn die middelen aanwezig?

Van Huffel: «Door een goede coordinatie en communicatie tussen de diensten en de onderzoekseenheden kunnen we veel bereiken, maar we hebben veel meer middelen nodig. Uiteindelijk is het belangrijk dat we stapsgewijs beginnen, met

“Er wordt enorm veel aan onderzoek besteed, een deeltje ervan zou naar het diversiteitsbeleid kunnen gaan”

weliswaar weinig middelen maar met des te meer enthousiasme en dat we roeien met de riemen die we hebben. Op die manier kom je automatisch terecht bij mensen die er achter staan en er ook volledig willen voor gaan. Maar dat is vooral in de aanvangsperiode. Na een tijdje moeten we meer middelen kunnen verwerven om onze werking structureel te verankeren en hoop ik dat het rectoraat zal meehelpen. Dat gebeurt nu ook, maar er zal meer nodig zijn. Er is veel werk aan de winkel en er zijn ook grenzen aan de tijd die we daar naast al onze andere taken kunnen aan besteden. De begroting voor 2006 lag al vast en daar kan weinig aan veranderen. Maar voor 2007 liggen de kaarten weer anders. Als je ziet hoeveel geld gestopt wordt in onderwijs en onderzoek dan kan misschien een deeltje ervan ook aan het diversiteitsbeleid besteed worden. Maar deze beslissing laat ik over aan de huidige bestuursploeg die meer dan ooit tevoren de kaart van diversiteit trekt en die hele problematiek vanuit een meer humane invalshoek bekijkt.»

KULTURAMA, DE CULTURELE
HOOGDAGEN VAN LEUVENHet wordt weer druk in
Leuven

Voor de vierde keer op rij wordt Leuven de uitvalsbasis voor drie dagen vol culturele hoogstandjes in uiteenlopende disciplines. Tijdens een honderdtal activiteiten kunnen liefhebbers van muziek tot en met literatuur hun stoutste artistieke behoeften bevredigen. Wij pikken alvast drie markante activiteiten uit het programma.

Robin Broos

Hoewel Kulturama pas donderdag van start gaat, wordt het festival woensdagavond al feestelijk ingezet met de Leuvense studenten en hun engelbewaarder Gabriel Rios. De man geeft om 22u00 een concert op een geheime locatie. Wie er wil bijzijn zal om 18u30 naar Alma2 moeten afzakken met 'iets' creatiefs op zak. Bak een taart en bereid een lofzang aan het adres van Gabriel voor en breng het vooral tijdens de *Grote Gabriel Rios Weggeef Show* onder de aandacht van Dave Peters (StuBru) of VJ Olli (TMF). Alleen op die manier maak je kans op toegangskaarten voor de avond, want verkopen doet Kulturama niet. Wie naast de kaarten grijpt, hoeft niet te treuren. Voor maximaal zeven euro zijn er tal van andere concerten met o.a. Woodface en Kenny Dope van Masters At Work. De prijzenpolitiek geldt trouwens voor iedere activiteit op het programma.

PERFECT

Wie houdt van film moet bij CinemaZED zijn. Daar zijn ze in de ban van de slechte film. Zo slecht zelfs, dat ze hilarisch goed worden. Er is een thema-avond rond monsters, drugs en seks. Vooral 's werelds 'slechtste' film, *Plan 9 From Outer Space* van de beruchte Ed Wood is een aanrader. Het betreft het meesterwerk van de in Tim Burton's *Ed*

Wood geportretteerde regisseur die vooral gekend staat om zijn gevleugelde woorden "Cut! Perfect!" na iedere eerste shot. Wanneer je het decor ziet bewegen zijn er dus geen aliens in het spel.

Voor de bijzondere ontmoetingen moet je zaterdagmiddag in de Openbare Bibliotheek Tweebronnen zijn. "Jack in the Box is een duiveltje dat uit een doosje springt en verast," zegt de brochure en Danny Theuwis van Tweebronnen beaamt. "De box brengt twee mensen samen in een ruimte van twee bij twee. Wie in de box stapt heeft een intieme ontmoeting met Vitali en Axl Peleman, al hangt veel af van de magie van het moment. Je weet niet altijd op voorhand wie op welk moment in de box zit. Het is in feite een snelle muzikale en tekstuele cultuurdoop." Wie zaterdag toch in Tweebronnen rondhangt, kan meteen een Bib-2-Bib meepikken, waar twee auteurs tegenover elkaar worden uitgespeeld rond eenzelfde thema.

BELLETJE TREK

Het geheel wordt bovendien ondersteund door tien bekende koppen die je tijdens het festival graag enkele minuten auditief bezighouden. Het project heet *Hallo Kulturama* en bestaat uit tien telefoonlijnen waarachter mensen als Daan, dj Bobby Ewing of Rik Torfs schuilgaan. Voor de gelegenheid wordt het Ladeuzeplein een bos van telefooncellen vanwaar je gratis belt naar dit hoogwaardig amusement. Dat geldt trouwens voor iedere telefooncel in het centrum. Bel je vast of mobiel, is dat tegen nationaal tarief.

Telefoonnummers, alsook het volledige programma van Kulturama kan je terugvinden op www.kulturama.be of in de infostand op de Grote Markt. Het festival loopt van 16 t.e.m. 18 februari in de Leuvense binnenstad.

ARTEFACT: FESTIVAL VOOR KUNST EN
NIEUWE MEDIA

De magie van de kunst

Van dertien tot achttien februari kan je in het STUK terecht voor het Artefact festival. Belgische en internationale kunstenaars presenteren installaties, concerten, theater en performances. Er is zelfs een werk dat zich grotendeels online afspeelt. Ruimtelijkheid en hoe je die ervaart, vormen het uitgangspunt van het festival.

Jozefien Van Beek

Eén van de beeldende kunstenaars is de Belgische, maar internationaal bekende, Lawrence Malstaf. Hij ontwierp *Nevel*, een labyrint met negen min of meer transparante wanden die volledig om hun as kunnen draaien. Ook wanneer de wanden niet bewegen, lijkt het alsof ze toch in beweging zijn door de lamp die er boven hangt en voortdurend cirkelbewegingen maakt.

"De oorspronkelijke bedoeling van *Nevel* was om letterlijk gordijnen van nevel te hebben," vertelt Malstaf. "Ik woon half in Noorwegen en half in Brussel. In Noorwegen zit ik midden in de natuur, maar in Brussel is er voortdurend verandering zoals nieuwe gebouwen. De inspiratie kwam dus uit de natuur en de architectuur. Die twee elementen wilde ik samenbrengen."

De individuele ervaring van de toeschouwer is voor Malstaf van groot belang. "Hoe specifiek je de installatie ook maakt, de ervaring van de toeschouwer is steeds verschillend. Alles heeft invloed op hem: of hij met de auto gekomen is, of het regent, er zijn altijd veel factoren die de kijker beïnvloeden en die factoren zijn oncontroleerbaar. Ik maak een heel specifieke installatie waarmee een aantal dingen kunnen gebeuren, maar ik heb niet alles in de hand. Het is dus ook voor mezelf een ontdekking. Dat is juist het boeiende: enerzijds de heel precies gecontroleerde installatie en anderzijds de toevalsfactoren."

ANTI-AUTOMATEN

Naast ervaring blijkt ook magie belangrijk te zijn. "Dat heeft opnieuw te maken met het onvoorspelbare. Magie is voor mij het moment waarop de installatie zijn eigen leven gaat leiden. De meeste van mijn werken hebben iets met beweging. Voor mij heeft magie te maken met leven, niet in de letterlijke biologische zin, maar in de zin dat we de illusie hebben dat het toestel zijn eigen keuzes maakt." Om deze reden worden Malstaf's installaties vaak anti-automaten genoemd.

"Ik ben in mijn werk op zoek naar een combinatie van het intellectuele, het emotionele en het lichamelijke. Die drie komen bij elkaar. Als je in de installatie rondloopt, word je misschien eerst getroffen door de esthetiek, maar merk je ook het beweeglijke en lichamelijke op. Er is ook een ruimtelijk aspect: de wanden dwingen je om mee te bewegen. Wanneer je er iemand anders in ziet rondlopen kan het iets emotioneels worden. Ook intellectueel kan de installatie op de toeschouwer inwerken." De toeschouwer is dus een cruciaal onderdeel van het kunstwerk. De aanwezigheid van de bezoeker geeft betekenis aan het werk.

Na zijn studies industrieel design begon Malstaf te werken als scenograaf voor dansvoorstellingen. "Dans is waarschijnlijk de factor geweest die interesse voor beweging heeft opgeroepen. De dansers waren bijna concurrenten. Bewegend beeld is altijd veel sterker dan een statisch beeld. Ik werd meer en meer gefrustreerd door het feit dat het decor uiteindelijk alleen achtergrond is voor wat echt belangrijk is: dans. Het publiek is uiteindelijk ook passief en zit te kijken naar iets wat bijna tweedimensionaal is. Eigenlijk wilde ik dingen maken die een gelijkwaardige partner waren voor het bewegende lichaam."

Meer informatie over het Artefact festival is te vinden op www.artefact.vlaamsbrabant.be

HET BOOMPJE (1): PROFESSOR CASSIMAN

"Er komt voldoende seks in"

Dat het universitair personeel naast hun academisch leven ook een ander leven hebben, kunnen we alleen maar hopen. Wekelijks zoeken we een exemplaar op en bestoken we hem of haar met een simpele vraag: "Kan u een boompje opzetten over uw favoriete boek, film of plaat?" Deze week gingen we langs bij professor Jean-Jacques Cassiman, van het departement Menselijke erfelijkheid.

Robin Broos

Jean-Jacques Cassiman: «Ik heb gekozen voor het boek *La possibilité d'une île* van Michel Houellebecq. Ik heb het in het Frans gelezen, omdat Houellebecq bekend staat om zijn cynisme en die nuances dreig je wel eens te verliezen in een vertaling. De auteur is zeer controversieel. Het boek draait rond zijn fictief leven nu en klonen die vijftiengig generaties later zijn nota's van nu lezen. Volgens hem is alles nu gericht op het feit dat iedereen jong en mooi zou moeten zijn. Het verouderingsproces is voor de auteur één van de grootste problemen en dat merk je aan bijvoorbeeld chirurgie. Iedereen wil jong blijven en doet daar de zotste dingen voor. Hij komt in de fictie terecht in een sekte die duidelijk de Raëliënen zijn, die zogezegd de eerste klonen gemaakt hebben. De oplossing voor de veroudering is dat deze klonen onmiddellijk volwassen worden gemaakt. De ene verdwijnt en

er komt meteen een nieuwe in de plaats.»

KLONINGSPROCES

«Het boek draagt bij tot reflectie over wat er nu aan het gebeuren is. Eigenlijk geeft Houellebecq een scherpe analyse van de maatschappij op dit moment met een projectie naar de toekomst. Ik zeg niet dat ik volledig akkoord ga met zijn analyse, maar het verplicht je om na te denken over een heleboel zaken. De auteur is er ook niet vies van om mensen die we nu kennen bij naam te noemen. Hij spaart niemand. Er is ook veel reactie op geweest, in twee richtingen. Je mag niet uit het oog verliezen dat het cynisch is bedoeld.»

«Wat de auteur technisch schrijft over het kloningsproces is ook correct. Wat hij bijvoorbeeld zegt over DNA en eiwitten klopt. Dat men de beschreven wereld van de toekomst ook zou kunnen realiseren, durf ik niet stellen. Het blijft een roman natuurlijk. Het is uiteraard niet zo dat ik zulke boeken per definitie graag lees omdat het veel zou weg hebben van mijn vakgebied. Wanneer zulke science fiction verhalen slecht zijn uitgedacht, moet ik er ook niet van weten. Houellebecq legt natuurlijk niet heel de techniek uit, maar hij geeft voldoende argumenten om bij jezelf stil te staan of deze toekomst binnen enkele honderden jaren niet onredelijk is. Het is geen flauwe

"Iedereen wil jong blijven en doet daar de zotste dingen voor"

(foto Roman Verraest)

wetenschap, maar het is ook zeker geen wetenschappelijk werk. Dan Brown (*de auteur van Da Vinci Code, red.*) beschrijft ook realiteit, al komt daar ook een heel deel fictie bij kijken. Dat is de sterkte van zulke boeken. Wanneer je realiteit en fictie zo goed kan mengen, zullen er altijd mensen zijn die het geloven.»

«Zonder met zijn ideeën akkoord te gaan, denk ik dat dit boek de moeite is. Er komt ook

voldoende seks in, dus iedereen zal er zich wel in vinden (*lacht*).»

'La possibilité d'une île' van Michel Houellebecq werd in 2005 uitgegeven bij Fayard. De Nederlandse vertaling werd uitgegeven bij De Arbeiderspers. ISBN 9029562749

TWEË NIEUWE BEELDEN OP STADHUIS

Kort • Cultuur

Plaasteren verbeelding

Conz doet het weer

Het Leuvense striptalent Conz heeft de laatste maanden niet stilgezeten. Na de *Debuutprijs Strip Turnhout* in de wacht te slepen voor zijn semi-autobiografische album *Toen ik nog baas van de wereld was*, heeft de tekenaar een nieuwe uitgave klaar. *De tweede kus: Ringo* is een eerste boek in een reeks van drie. Ringo is een jongeman die een expeditie onderneemt naar zijn eerste jeugdliefde. Dat klinkt misschien flauw, maar dat is het allerminst. Conz heeft namelijk de gave om een verhaal niet alleen goed getimed te brengen, maar het bovendien knap in te kleden met mini-kunstwerkjes. De overgangen tussen het heden, een ingebeeld toekomst en flashbacks van het verleden worden bijna filmisch aan elkaar gemonteerd. De aandachtige lezer/kijker zal naast de luchthaven van Zaventem ook decorstukken uit de tekenaars thuishaven herkennen.

Als toemaatje krijgt de lezer achteraan het boek — dvd-gewijs — enkele extra's: conceptschetsen of alternatieve verhaallijnen. Dit alles wordt door de auteur voorzien van een woordje uitleg, alsof het een audiocommentaar betreft. De twee volgende delen uit de strip-trilogie zullen de komende jaren verschijnen en dragen in de titel de naam van een nevenpersonage uit het huidige album.

De tweede kus: Ringo is uitgegeven bij Oogachtend en is verkrijgbaar bij de betere striphandelaar.

Opgelet: Freddy 3 is uit!

Vrienden en vijanden van de cartoon Freddy: wees alert! Tekenaar Sh3L14C (spreek uit als *Shellac*) is inmiddels ook huiscartoonist van zattevrienden.be en werkte onder meer voor het STUKcafé. Voor de derde keer op rij heeft hij achtentwintig cartoons van de groene tettenzot gebundeld in een nieuw *small-press* boekje. Zoals Sh3L14C zelf zegt: "Freddy is en blijft er, het heeft geen zin hem te negeren. U kan hem dus maar beter een dikke knuffel geven en van hem houden. De sloeber." Ieder zijn goesting natuurlijk.

Het boekje wordt verdeeld door Pinceel Stripverspreiding en kost 3,25 euro.

Nieuw artistiek directeur STUK

An-Marie Lambrechts was tot voor kort artistiek directeur van het kunstencentrum STUK, maar vervoegde in januari het team van Het Toneelhuis in Antwerpen. Steven Vandervelden neemt haar plaats in Leuven in. Hij nam tot de wissel de taak van muziek-programmatie en beeldende kunst op zich. Muziekprogrammatie zal hij blijven combineren met zijn nieuwe functie. Voor beeldende kunst en de discipline theater (die Lambrechts voor haar rekening nam), wordt op korte termijn naar een oplossing gezocht.

Vandervelden wil het beleidsplan 2006-2009 realiseren met bijzondere aandacht voor lokale verankering met een internationaal perspectief. "Als kunstencentrum zijn we inmiddels gekend in België, maar zo verliezen we wel eens onze basis Leuven uit het oog. Via samenwerkingen hopen we de komende jaren te werken aan een betere regionale verankering. Dit zowel kwantitatief — door mensen te laten kennismaken met STUK — als kwalitatief. Toch willen we per discipline ook werken op een gepast internationaal perspectief. Voor dans zijn we gekend door ons tweemaal festival Klapstuk. Voor de andere disciplines zijn er kleinere alternatieven mogelijk. Zo kunnen we voor beeldende kunst bijvoorbeeld samenwerken met kleinere buitenlandse instellingen om iets op poten te zetten," aldus Vandervelden.

(rb)

Op donderdag 2 februari werden twee nieuwe beelden onthuld in de zijgevel van het Leuvense stadhuis: een beeld van 'onze' Leopold I en zijn Nederlandse tegenhanger Willem I. Dit was het startschot voor '175 jaar wég van Oranje', het Leuvense luik van de 1830-vingeringen. Een gesprek met de Leuvense kunstenares Ann Dieltjens, die de beelden ontwierp.

Joos Roets

Ann Dieltjens is tijdens deze dagen een echte artistieke duizendpoot: ze werkt mee aan het cultuurfeest Kulturama, stelt tentoon op de kunstacademie De Lei en in de Art Studio An Jorissen in Mechelen. Binnenkort is haar werk ook te zien op het beeldende-kunsten-evenement Ithaka, dat LOKO-Cultuur organiseert.

Veto: Doorgaans maakt u abstracte monumentale sculpturen. Was het vreemd om nu eens de realistische toer op te gaan?

Ann Dieltjens: «Eigenlijk niet, ik geef namelijk ook lessen beeldhouwen aan de Leu-

vense kunstacademie. Deze opdracht ligt dicht in de buurt van wat we als beeldhouwers ooit allemaal hebben geleerd in de modelklas. Bovendien heb ik vroeger nog klassieke opdrachten uitgevoerd voor de K.U.Leuven. Zo heb ik een 'middeleeuwse' gepolychromeerde St.-Kristoffel en een Christus gemaakt om de twee originele houten beelden te vervangen die in een kapel aan de straatkant van het Van Dale college stonden.»

Veto: Hoe zijn de twee nieuwe beelden op het stadhuis gemaakt?

Dieltjens: «Met een klassieke moulage-techniek. Dat betekent: boetseren, een plaasteren breekmal maken, de mal invetten en volgieten. Vergis je niet, het zijn dus plaasteren beelden die op het stadhuis staan. Ze zijn wel gesiliciseerd en gepolychromeerd. Ik heb ze bovendien een patina gegeven waardoor ze lijken ze op de Franse steen waarmee de andere beelden van het stadhuis zijn gemaakt en minder opvallen. Tevens kregen ze ook een 'onzichtbare' weersbehandeling.»

Veto: De beelden zijn echte kameleons. Ze gaan helemaal op in de gevel. Was dat de bedoeling?

Dieltjens: «Ja, inderdaad, ze zijn enkel te onderscheiden door de vergulde grondwet die ze beiden vasthouden. Aanvankelijk heb ik overwogen om ze in een 'pop'-achtig kleedje te steken. Willem I zou ik dan logischerwijs oranje hebben geschilderd. Het probleem was dan echter wat ik met Leopold I aan moest. Ik kon hem toch moeilijk *tricolore* schilderen? Dat zou een beetje teveel van het goede geweest zijn. Uiteindelijk heb ik dan geopteerd voor twee discrete verguldingen — de manier waarop ze vroeger dingen lieten opvallen.»

Veto: Waarop hebt u zich gebaseerd om de beelden te maken?

Dieltjens: «Ik heb verschillende beroemde schilderijen gebruikt. Eén ervan hangt nu op de tentoonstelling *Broedertwist* in het Leuvense museum Vanderkelen-Mertens. Bovendien heb ik ook een foto teruggevonden van Leopold, toen hij al ouder was. Een mooie foto, uit de begintijden van de fotografie. Ik heb het gevoel dat het beeld van Leopold daarom het beste gelukt is, maar het is dus wel de oudere Leopold die nu op het stadhuis weer en wind trotseert.»

BROEDERTWIST IN STEDELIJK MUSEUM

Vaderlandsche Glorie

In het Stedelijk Museum loopt nog tot 30 april de tentoonstelling *Broedertwist. België en Nederland en de erfenis van 1830-1831. Deze overzichtstentoonstelling werd samengesteld in samenwerking met het Noordbrabantse Museum van 's-Hertogenbosch en kadert in de festiviteiten '175 jaar wég van Oranje', waarmee Leuven haar aandeel in de Belgische revolutie van 1830 herdenkt.*

Joos Roets

Vorig jaar vierde België met veel toeters en bellen haar honderd vijfenzeventigjarige onafhankelijkheid. Voor veel mensen is echter onduidelijk: 'onafhankelijk waarvan?' Ency-

dan ook pas in 2006 de onafhankelijkheid herdenkt. Op 12 augustus 1831 vonden namelijk nabij Leuven de laatste gevechten van de Tiendaagse Veldtocht plaats, waarmee Nederland het jonge België terug probeerde in te lijven - een match die op 0-0 eindigde.

De eerste drie zalen van de expositie tonen de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot de revolutie en de strijd die erop volgde. Jean Deneeff, Charles Snoeck en Sylvain Van de Weyer: wie kent deze grote en kleine vaderlandsche helden nog, die onze straten en pleinen opvrolijken? *Broedertwist* geeft ze een gezicht. Grote statige portretten wisselen af met spotprenten. Ook het revolutionaire wapentuig en meer dagelijkse voorwerpen komen aan bod. Bekijk zeker het rokkostuum dat Willem I droeg bij zijn

strijders van 1830-1831 werden echt vereerd. Tot 1900 liepen deze oude mannetjes met hun blauw-rode jasjes en grijze bakkebaarden mee in allerhande parades. Ze werden vereeuwigd met diverse prullaria, zoals kleine beeldjes en op porseleinen kopjes.

De laatste halte van de tentoonstelling is gewijd aan een historisch proces dat tot op heden voortduurt, namelijk de *invention of tradition*. Toen België en Nederland van elkaar afscheurden, verloren beide landen een grote hap uit hun gedeeld historisch erfgoed. Enerzijds inspireerde de Romantische beweging België ertoe om voor zichzelf een nationaal Belgisch bewustzijn te creëren. Figuren als Jan van Eyck, Jacob van Maerlant en Karel V werden opgewaardeerd als 'zonen van de Belgische Natie'. Het tv-gebeuren *De Grootste Belg* is daar een moderne

variant van. Anderzijds leidde het verlies van Rubens als 'Grote Nederlander' in Nederland tot de herontdekking van Rembrandt — die samen met Willem Van Oranje en Vondel werd toegevoegd aan het Nederlandse pantheon.

De tentoonstelling in haar geheel is zeer evenwichtig samengesteld, met een moderne opbouw in frisse kleuren. De bezoeker wordt niet overrompeld door ellenlange wandteksten en elk object heeft z'n kleine kadertje, met een beknopte vlotte uitleg. Het entreekaartje geeft ook toegang tot de vaste collectie Vlaamse Primitieven, waaronder de betoverende *Madonna met Kind* van Dieric Bouts.

2,5 euro voor studenten, Nederlanders gratis.

Meer info op www.1831.be

(foto Jelle Goossens)

clopedieën vermelden doorgaans: "België proclameert op 4 oktober 1830 haar onafhankelijkheid" en scheurt zich af van grote broer Nederland. Toch was de revolutie geen feit van één dag. *Broedertwist* belicht waarom 1831 voor Leuven een veel significantier jaar was dan 1830 en waarom de stad

troonsbestijging en het befaamde 'soepketeltje van de Bossche Schutterij'.

De volgende zalen schetsen de contrasterende kijk die België en Nederland hadden op hun scheiding en tonen hoe Belgen en Nederlanders in de negentiende eeuw zichzelf en elkaar afschilderden. De oud-

Filmfirmament

Seven Swords (Chat gim)

Regisseur Hark Tsui mag dan onbekend zijn bij het Europese publiek, in Azië is hij een klinkende naam. Films als *A Chinese Ghost Story* en *Swordsman* bekoorden een miljoenenpubliek en hervormden op hun eentje het genre van de *wuxia* - bij ons genoegzaam bekend als 'de zwaardenfilm'. Harks nieuwste prent *Seven Swords* bewijst evenwel dat een indrukwekkend palmares niet garant staat voor een goede film.

Joos Roets

Noord China, 1600. De Mantsjoe-dynastie wil een vaste greep krijgen op het uitgestrekte land en verbiedt daarom bij keizerlijk edict de oosterse gevechtscunst. Alle beoefenaars ervan worden vogelvrij verklaard, met een premie voor elk afgehakt hoofd. Generaal Vuur-Wind (Sun Honglei) ziet in het edict een kans om snel rijk te worden en verzamelt een troep huurlingen om het kungfu-dorp *Martial Village* uit te moorden. Om dit te beletten reizen twee dorpeelingen, Wu Yuanyin (Charlie Yeung) en Han Zhibang (Lu Yi), naar *Mount Heaven* om er van de mythische grootmeester *Shadow-Glow* zeven zwaarden te ontvangen, waarmee ze de wrede generaal kunnen bestrijden. Wat volgt is een klassiek 'goed-tegenkwaad' verhaal, met voorspelbare afloop.

ZWAARDENGEWELD

Dat een kungfu-film hoofdzakelijk over kungfu gaat, is op zich natuurlijk niet verwonderlijk. Maar de verveling slaat wel onvermijdelijk toe wanneer zo'n film uitsluitend over kungfu gaat. Zo ook bij *Seven Swords*, die uitblinkt door een schrijnend gebrek aan narratieve opbouw. Elke poging tot intrige verdrinkt in het wervelende zwaardengeweld. De film is een holle reeks variaties op hetzelfde thema: telkens weer duikt er een 'sterkere' vijand op die zwaait

met een zo mogelijk nóg spectaculairder wapen. Daarbij braken de acteurs torenhoge clichés uit — wat danig op de lachspieren werkt: "Ik sterf liever rechtopstaand, dan op m'n knieën!"

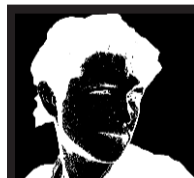
Ook op cinematografisch vlak schort er heel wat: de scèneovergangen zijn steevast abrupt, het mooie achtergrondlandschap komt nauwelijks in beeld en het camerawerk is ronduit stuntelig. Vaak zit het beeld de acteurs zó dicht op de huid dat de gevechtsscènes geheel niet overkomen. Tevens past Hark Tsui kwistig de *qinggong*-stijl toe: een vervreemdend effect waarbij personages de zwaartekracht tarten door zwevend over muren en daken te springen. In *Crouching Tiger, Hidden Dragon* versterkte dit de magie van het verhaal. *Seven Swords* verliest er echter z'n laatste greintje geloofwaardigheid bij. Tot slot wordt de film geteisterd door z'n gebrekkige ondertiteling. De distributeur beperkte zich duidelijk tot een vertaling van de Engelse ondertitels, met het verwarrend resultaat dat Nederlandse, Engelse en Chinese namen door elkaar voorkomen.

Kortom, een miskleun van een film, die in schril contrast staat met de golf van uitstekende *wuxia*-films die de Aziatische cinema de laatste jaren afleverde: *Crouching Tiger, Hidden Dragon*; *Hero*; *House of Flying Daggers*.

Steekkaart

Regie: Hark Tsui
Cast: Leon Lai, Charlie Yeung, Lu Yi, Donnie Yen, Sun Honglei
Duur: 153'
Release: 15-02-2005
Kort: Geen oosterse parel. Eerder een Chinese vaas van de kermis.

studio
L E U V E N

Simon Schrijft

Vis

Ik zal elke minuut van elk uur van de dag, elke dag van de maand en elke maand van het jaar aan sardientjes denken, omdat wij samen vannacht zo mooi in ons bed-blik pasten. Desondanks lust ik nog steeds geen vis. Jij wel, dus ging je weg. Het begon nochtans onschuldig: een ordinaire vrijpartij, niet gespeend van demonisch gelach en laf gekittel aan de tenen. Kittelaars, dat zijn we wel, daar geef ik je gelijk in. Maar leid me alsjeblieft niet af. En zeker niet met kittelen. Na het vleeselijk geweld (niemand was gewonnen, *drôle de guerre*) sleepten we elkaar naar de alkoof toe: een klein kramakelachtig geval dat in geen eeuwen meer een rug had gezien. En ook nu dus niet, daar we er met kus- en vliegwerk enkel in slaagden half gehurkt en in mekaar verstrengeld de lakens te bezitten. Of te behurken, of besnurken, of hoe je dat dan ook noemen wilt. Aangenaam was het verre van, maar we waren moe genoeg om genoeg te nemen met twee keer te veel mens in een lilliputtersponde. Merkwaardig dat beschavingen steeds zo gefixeerd zijn op een béd om in te slapen, ook al ligt het soms tientallen gewrichten slechter dan een uit de kluiten gewassen tafel. Eikenhouten beddengoed doet het niet zo goed? Larie! Ruimte is het to-

verwoord. Maar kom, je laat me weer niet vertellen.

In acrobatische houding vermag ik soms mijn gedachten te laten uitgaan naar vis. Sardientjes, meerbepaald. Hoewel ik geen vis lust (jij trouwens wel), zie ik klaarhelder in dat die kleine zeediertjes een meerwaarde betekenen in een relatie. Zeker zoals bij ons, in een te-hoog-gelegde-lat-relatie. Met z'n twee-tjes — of meer indien nodig — lekker ingeolied kunnen puffen zonder te bewegen in een blikken geval dat op instorten staat, is razend gezond voor de moraal. Je leert er jezelf op te sluiten zodat geen eega je nog kan bespieden. Al lig je huid aan huid aan huid. Het vechten ligt achterwege, geen oorlogsdrol meer aan de kim, en geen god die het blik kan openwringen. Dat wil zeggen, tot aan de morgenstond. Dan verlicht de zonnegod de kieren van ons lichaam, en ga jij woordeloos op pad. Weg van mij en van het blik - je werpt me zelfs geen laatste toe.

Toen ik uren later richting tafel hompelde, rook ik je kattebelletje van op meters afstand: "Ciao, schat, vergeet me misschien niet. Er zijn nog andere vissen in de zee".

Simon Horsten

DE EXTRA VROUWELIJKE EDITIE

De G-spot van Google

Professor De Grooff tovert nieuwe boekjes over Google. (foto archief)

De wereld staat niet stil en de wereld van ICT en het Internet al helemaal niet. Een boek over Google is dan ook snel verouderd en daarom wordt er twee jaar na datum een update uitgebracht van het boek van Professor Dirk De Grooff (faculteit Sociale Wetenschappen). Naast 'Goochelen met Google' (voor iedereen) toverde Professor De Grooff nog twee extra edities uit zijn hoed: het boek bestaat binnenkort ook voor vrouwen en voor senioren.

Ilse De Witte

'Goochelen met Google' werd voorgesteld als het boek dat iedereen met de zoekmachine zou leren werken. Een lichte verbazing dus, wanneer we ontdekken dat er een speciale versie verschijnt voor vrouwen. En wat met het gigantische dilemma waarin je als vrouwelijke koper van 65 terecht komt als je 'Goochelen met Google' wil kopen.

Veto: Hoe bent u op het idee gekomen om een speciale editie van 'Goochelen met Google' uit te brengen voor vrouwen? Is er überhaupt wel vraag naar zo'n boek?

Dirk De Grooff: «Het idee komt eigenlijk van de uitgeverij (Davidfonds, red.). Uit reacties op mijn boek en contacten op de boekenbeurs bleek dat vrouwen erg geïnteresseerd waren in mijn boek. Het is een klassieke misvatting dat vrouwen niet geïnteresseerd zouden zijn in Internet. In de beginjaren van het Internet maakten vrouwen er veel minder gebruik van dan hun mannelijke tegenhangers, maar ondertussen zijn vrouwen aan een stevige inhaalbeweging bezig.»

«Er werd lang gedacht dat de kloof tussen vrouwen en mannen wat het internetgebruik betreft, veroorzaakt werd door een drempelvrees van vrouwen voor alles wat technologie betreft, maar eigenlijk was dit niet waar. Er viel gewoon niets interessanter te rapen voor vrouwen op het Internet. Aanvankelijk werd het Internet uitgebouwd door mannen en de informatie beschikbaar was toegespitst op mannelijke interesses, vooral ICT. Ondertussen zijn er, vooral de laatste jaren, erg veel informatieleveranciers die wel aan vrouwelijke interesses beantwoorden.»

EROTIEK

Veto: Waarom was er een boek specifiek voor vrouwen noodzakelijk?

De Grooff: «Het boek verschilt enkel wat het inhoudelijke van een zoektocht op het internet betreft. Het is niet zo dat er voor vrouwen een andere uitleg nodig was, maar vrouwen hebben nu éénmaal een andere interessesfeer dan mannen. Zo zijn er andere sites opgenomen in de lijst met interessante Nederlandstalige websites over heel uiteenlopende onderwerpen. Dat betreft niet enkel de klassieke onderwerpen die met vrouwen gelinkt worden, zoals lichaamsverzorging en kinderen, maar evengoed reizen, erotiek en ICT om enkele dingen op te noemen.»

Veto: Hoe komt het dat u een expert bent geworden in wat vrouwen willen weten? Heeft u daar intensief onderzoek naar verricht?

De Grooff: (lacht) Neen, ik heb niet echt een onderzoek opgezet naar de vrouwelijke interesses. Maar ik heb in mijn vrouwelijke vriendenkring navraag gedaan en gevraagd of ik hun *Favorieten* mocht plunderen. Ongeveer een dertigtal vrouwen van verschillende leeftijdscategorieën hebben zo meegewerkt en de verkregen websites heb ik dan aan een soort kwaliteits-toets onderworpen.»

Veto: U doceert de cursus "Zoekstrategieën". Hebben uw studenten een inbreng gehad in uw boek?

De Grooff: «Onrechtstreeks hebben studenten bijgedragen aan het boek. Mijn studenten zijn eigenlijk mijn proefkonijnen. De oefeningen die ik hen voorleg komen wel eens in het boek of omgekeerd. Het is trouwens verbazingwekkend hoe inefficiënt studenten gebruik maken van Internet, ondanks het feit dat ze zo'n zware internetgebruikers zijn. De *overload* aan informatie waarmee de huidige generaties geconfronteerd worden kan je alleen maar oplossen door efficiënt te zoeken. Er is zoveel informatie beschikbaar, niet alleen via Internet, maar ook via gsm, telefoon, televisie, dat mensen er fysiek onwel van worden of afhaken en zich terugtrekken uit die maatschappij. Google is de oplossing niet, er zijn immers 8,5 miljard pagina's beschikbaar, maar efficiënt zoeken via Google wel.»

"Goochelen met Google" de update, de vrouwelijke editie en de editie voor senioren van Professor Dirk De Grooff komen dit voorjaar uit bij het Davidfonds.

K.U. LEUGEN

MARC VERVENNE BLIJKT CHOUCHOU VAN VROUWELIJKE PROFFEN

“Keischattig!”

Op speciale aanvraag van onze trouwe lezeres S. Van Huffel verschijnt *K.U. Leugen* deze week in een extra feministische versie. Met een vrouwelijke inslag, maar vooral: met veel roze! Geniet ervan, dames.

Wie dacht dat macht bij rector Vervenne enkel zou eroderen, heeft het mis: blijkbaar erotiseert het ook bij hem dat het een lieve lust is. Of zou er meer aan de hand zijn? We vonden enkele vrouwelijke proffen bereid om over hun bijzondere idolatrie te praten. Aan het woord zijn enkele, naar eigen zeggen, ‘fervente Vervenne-fans’.

Van onze rectorywatcher

“Marc is echt een nieuwe man: die tedere blik, altijd lichtjes verstrooid, en je ziet zo dat hij zijn kleren zelf wast. Bovendien heeft hij een enorme vrouwelijke uitstraling.” Onze bronnen zijn anoniem en unaniem: Marc Vervenne is een rolmodel voor jonge mannen. Zelfs zijn bescheidenheid draagt daartoe bij. “De K.U. Leuven zocht blijkbaar een ‘M/V met verstand’ om de boel te leiden, kwestie van voor wat afwisseling te zorgen. Ik wist direct dat de functie Marc Vervenne op het lijf was geschreven - alleen al zijn initialen spreken voor zich! Gelukkig waren er net iets meer vrouwen dan mannen stemgerechtigd, zodat Rik Torfs het uiteindelijk toch niet haalde. Die man heeft

“M/V met verstand: dat moest wel Marc/Vervenne zijn!”

ook écht niet door dat humor al lang niet meer werkt bij hoogopgeleide vrouwen als wij!”

Toch vragen we ons af wat nu precies het geheim zou zijn van de op het eerste gezicht niet bepaald Casanova-achtige rector. En vooral: hoe komt het dat hij zijn charmes en succes zo goed verborgen kan houden? “Je zou het iemand in zijn functie niet meteen toeschrijven, maar Marc is iemand die zich het liefst in de achtergrond beweegt. Hij houdt er ook aan persoonlijk contact te houden met de basis, en dan

voornamelijk met zijn vrouwelijke fans. We hebben met de fervente

boven: hij toonde ons onder andere wat je

allemaal kunt doen met het deksel van een ovenvaste Tupperware-schotel. In vrijwel één beweging veegde hij het afval van tafel, sneed brooddeeg in twee en maakte een hartje van het deksel. En dat altijd met die mysterieuze en ietwat melancholische glimlach op het gelaat. We smolten weg als boter in een Tefal-pan! Aan het einde van de avond, toen we samen nog hadden zitten snorren bij *Sleepless in Seattle*, beloofde Marc om op Sint-Valentijn een Upperdare-party voor te zetten. Dat concept had hij eens gelezen in de *Feeling*, en hij was er meteen wild van.”

De rector van de grootste Vlaamse universiteit heeft dus heel wat meer in zijn mars dan we ooit hadden kunnen bevroeden (= denken). Onder de grijze haren en

“Een hogere aaibaarheidsfactor dan Bruno Wyndaele”

Vervenne-fans eens een wedstrijd uitgeschreven onder de vrouwelijke AP'ers, ‘Wie Wil Marc Vervennen?’, wat een fenomenaal succes was. Maar Marc wuifde elke attentie weg. Hij staat niet graag in het middelpunt van de belangstelling.”

“Wel konden we hem met een select groepje overhalen een Tupperware-avond bij te wonen in de aula van Groep T. En wederom kwam zijn vrouwelijke kunde naar

hersencellen blijkt een zelfverzekerde vrouwelijke persoonlijkheid schuil te gaan, die in alle stilte aan fans blijft winnen. Ook de Werkgroep Gelijke Kansen is uiterst tevreden: de K.U. Leuven heeft dan wel niet de eerste, maar toch met voorsprong de meest vrouwelijke rector van

Nagels met koppen: hoe te combineren?

Speciaal voor onze lezeressen brengen we deze week een praktische tip. Hoe vaak komt het niet voor dat je tijdens de les je nagels wat wil bijvijlen, maar dat de prof zich om een of andere reden tekort voelt gedaan, en onheus tegen je uitvliegt? Welnu, we zetten de beste oplossingen voor dit heikel punt even op een rijtje. Zo hebben we gemerkt dat je obligate (= nodige) manicure veel minder opvalt als je een *Elle* of aanverwant tijdschrift voor je op de bank zet. Nog betere resultaten haal je wanneer je je *Elle* kapt met de voor- en achterpagina van de cursus van de les in kwestie. Vraag best even aan je buurman welk vak de prof precies geeft, zodat je optimaal (= zo goed mogelijk) kan opgaan in de omgeving. Je nagels zullen het zich niet beklagen!

Volgende week testen we welke hoeveelheid rouge de beste resultaten oplevert op een mondeling examen.

Een nieuwe lente, een nieuwe lay-out

Vandaag verandert *Veto* van lay-out. Dat is hét moment waarop een hoofdredacteur zijn pen bovenhaalt voor een scherp stuk, denkt u? In een kwaliteitskrant misschien. In *Veto* kreeg de arme hoofdredacteur niet eens de kans om zo'n belangrijk artikel te schrijven. Daarom gunt *K.U. Leugen* hem alsnog de kans.

“Dit is meer dan een facelift of een oprisbeurt. Het is een fundamentele ingreep, waarachter bewuste keuzes schuilgaan. Het is niet alleen de inhoud van een krant, maar ook de lay-out ervan, die de persoonlijkheid en identiteit van een product als het onze bepaalt,” verklaart Bram Delen ontroerd.

“Ons basislettertype is *Palatino*. Dat staat voor de Palatijn, één van de zeven heuvels waarom Rome is gebouwd. We bouwen verder op onze vorige letter, *Meridian Roman*. We gaan dus weer naar de kern, we herbronnen.”

Maar er is nog meer: “Samen met Rome en Italië staat *Palatino* natuurlijk ook voor culturele verfijning, smaak en traditie, in perfecte harmonie met moderne technologie. *Palatino* is tegelijk jong en energiek, maar ook wijs en goed doordeseemd. Het is kortom de letter die *Veto* perfect belichaamt. En mij persoonlijk ook een beetje. Maar dat wisten jullie natuurlijk al,” besluit Delen triomfantelijk.

Getuigenis:

“Ik zeg toch ook niet dat Ludo Meyvis hoofdredacteur is?”

TRANEN MET TUITEN BIJ STEF WAUTERS !!!

Enkele weken geleden pakte de universitaire roddelgazet *Campuskrant* uit met een interview met media-icoon Stef Wauters. Deze getuigde over zijn vrijwilligerswerk als redacteur en redactiesecretaris bij die andere roddelkrant *Veto* en de vete die ontstond naar aanleiding van de geboorte van *Campuskrant*. Dat de twee nooit beste vrienden zijn geweest, is geweten, maar na jaren van vuilbekkerij leek het einde in zicht. En dan doet *Campuskrant* dit.

wordt over het algemeen beschouwd als de schotelvod van de ploeg, maar ik had geen keuze. Tenslotte kon ik het beste koffie zetten. Net nu ik toch ergens hoofdredacteur geworden ben (*Het Nieuws op VTM, red.*) komt *Campuskrant* die wonde nog eens openrijten. Ik had nooit gedacht dat ik er terug kapot van zou zijn.»

LOYAAL

Dat *Campuskrant* de deontologische code overschrijdt is geen verrassing voor Wauters. “Ik heb ze nooit anders gekend. Na al die jaren mag je toch

verwachten dat ze je collegiaal behandelen, maar neen hoor! Ik voel me betast en blijf loyaal aan de echte onafhankelijke journalisten van Leuven, die van *Veto*,” huilt een ontroostbare Wauters nog. *K.U. Leugen* wenst voorlopig geen openlijk standpunt in te nemen en distantieert zich uitdrukkelijk van alle Leuvense bladen die zich inlaten met roddels en bemoeienissen met het privéleven van onschuldige burgers.

Eigen berichtgeving, met female touch

“Ondanks zijn verleden als hoofdredacteur bij studentenblad *Veto* is het met Stef Wauters toch goed afgelopen,” schrijft het blad. “Een slag onder de gordel,” zegt Wauters exclusief aan *K.U. Leugen*. “Er mag met alles gelachen worden, maar als het over gevoelens gaat, moet men oppassen.”

SCHOTELVOD

Dat Wauters destijds graag hoofdredacteur was geworden is geen geheim.

“De redactiesecretaris

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										

Puzzel

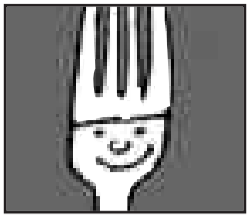
Horizontaal

1 Voormalig premier van Israël - Nieuw burgerlijk wetboek 2 Drinkgerei - Tegenstandster 3 Oude lengtemaat - Vogel 4 Een bepaalde kleur hebbend - Ampèrewinden 5 Bijnaam van Lorenzo Staelens - Smet 6 Ongewenste reclame - Oude benaming voor Congo 7 Tot afscheid - Betaalkaart 8 Verboden in treinen - Voorzetsel 9 Jongerenzender - Rapper 10 Koosnaampje van Eisenhower - Joekel

Verticaal

1 Ex-wielrenner - Wintersport 2 Vertrek - Brillenwinkel 3 Spil - Genoegen 4 Pijnlijke kreet - Meisjesnaam 5 Via de mond toegediende - Gierigaard 6 Godin van de overwinning - Cultuurmagazine 7 Van een - Stevig 8 Vlaamse zangeres - Plaatjesdraaier 9 Hasjroker - Honderste van een kroon 10 Pijn van een barende vrouw - Doelman

(dds)

Menu van de week

in Alma 1-2-3

14 - 17 januari 2006

A1 = alleen Alma 1

A3 = alleen Alma 3

A2 = alleen Alma 2

= vegetarisch

dinsdag

Gascognesoep	0,50
Erwtensop met spekjes	1,65
Valentijn:	
Vegetarische Valentijnschotel	3,45
Valentijnschotel: Pastanestje met zalm en witloof met room en dille	4,40
Hertoginnenkrokant met erwtes en wortelen	2,35
Witlooftaart met slaatje A2+A3	4,40
Lasagne al forno A1+A3	4,05
Wienerschnitzel met boontjes en gratinaardappelen A1+A2	4,05
Stoofvles op z'n Vlaams A2+A3	3,45
Koninginnenhapje A1+A3	3,10
Rumsteak A3	4,05

woensdag

Seldersoep A3	0,50
Tomatensoep met vermicelli	1,65
Braadworst met rode kool	2,35
Vegetarische macaroni in kaassaus A1+A2	3,10
Dronken zwijntje	4,40
Loempia voor Oosterse lekkerbekken A1+A2	3,10
Stoofvles op z'n Vlaams A1+A3	3,45
Koninginnenhapje A3	3,10
Kippenlapje A1+A3	3,45
Rumsteak A2+A3	4,05

donderdag

Tomatensoep	0,50
Broccoliroomsoep	1,65
Kippenbout met appelmoes A1+A3	2,35
Groentepolka met kaastrio	3,10
Roze zalm met dragonsaus en groenten A1+A3	4,40
Kalkoenspiesjes met Provençalse saus en slaatje	4,05
Spaghetti Bolognaise A2	2,35/2,75
Stoofvles op z'n Vlaams A3	3,45
Koninginnenhapje	3,10
Kippenlapje A2	3,45
Rumsteak A1+A3	4,05

vrijdag

Preisoep	0,50
Zuiderse visserssoep	1,65
Hamburger met bouquetière	2,35
Nasirolletjes met gefruite Chinese kool met kerrie	4,05
Rumsteak met armagnacsaus en gebakken witloof	4,40
Pikant stoofpotje met groenterijst	4,05
Spaghetti Bolognaise A3	2,35/2,75
Koninginnenhapje A2+A3	3,10
Kippenlapje A3	3,45

Kijk ook op de website voor menu gasthuisberg, Justus Lipsius en pauscollege

Loop eens langs bij De Kringwinkel SPIT

Je vindt er meubels, kleding, fietsen, huisraad, boeken, platen, cd's en pakken snuisterijen...

De Kringwinkel SPIT:

IJzermolenstraat 10-12 te Heverlee

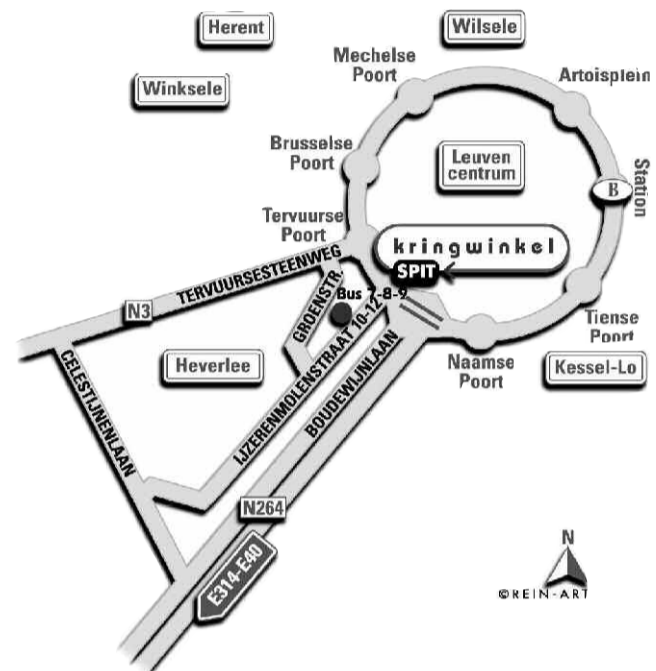
Open: di - vrij: 10 - 18 u

zat: 10 - 17 u

zo - ma: gesloten

Tel.: 016 65 29 57

Web: www.spit.be

(advertentie)

INSPIAZIE focus

Organiseert Goed gebracht!

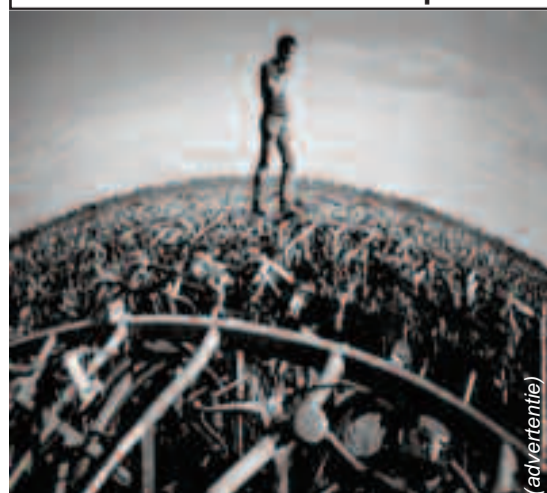
Workshops over podiumprésence

Workshops vanuit improvisatie-technieken, door lesgevers van Inspinazie FOCUS. Keuze uit 3 formules in maart: woensdag-avondreeks in Leuven, dinsdag-ochtendreeks in Morsel, weekend in Koksijde. Meer info en inschrijving: 0478 30 26 41 of www.inspinazie.com

Studiefinanciering, studiegeld... wat is het verschil? Waar kan ik studeren en wonen als rolstoelgebruiker? Tot welke datum kan ik nog mijn studiekeuze veranderen? Waar vind ik een buddy? Ik ben mijn studentenkaart kwijt. Hoeveel kost kotnet? Kan ik met mijn buspas ook naar Brussel reizen? Wat als je Velo-fiets gestolen is? Wat is Pangaea? Bestaat er een huisarts voor studenten? Ik heb last van faalangst. Hoeveel kost een sportkaart? Kan ik een lening krijgen bij de sociale dienst?

Op zoek naar een antwoord? De Lokale AanspreekPunten wijzen je de weg.

www.kuleuven.be/lap

(advertentie)

Maandag	12.00-13.30: Gasthuisberg O&N2 Lok. 05.209 (advertentie) De Moete bij ingang ACCO
	15.30-17.00: Psych. & Ped. Wetr. Lokaal 00.09 Faber Lokaal 00.06
Dinsdag	12.00-13.30: Alma I Links in inkomhal
	13.45-15.15: Economie Lok. 00.111
Woensdag	12.00-13.30: Alma II Lockerruimte Gasthuisberg O&N2 Lok. 05.209
	15.30-17.00: Letteren Lokaal 01.06 Faber Lokaal 00.06
Donderdag	12.00-13.30: Alma III Aan de inkomhal De Moete bij ingang ACCO
	13.45-15.15: Economie Lok. 00.111
	15.30-17.00: Psych. & Ped. Wetr. Lokaal 00.09 Sociale Wetr. Lokaal A 01.47

Meer info? lap@dsv.kuleuven.be

Colofon

Veto

's-Meiersstraat 5
3000 LeuvenTel 016/22.44.38
Fax 016/22.01.03
e-mail: veto@veto.beJaargang 32
Nummer 13
13 februari 2006

Veto is een uitgave van de Leuvense Overkoepelende Kringorganisatie. De standpunten verdedigd in Veto stemmen niet noodzakelijk overeen met de standpunten van LOKO.

Hoofdredacteur:
Bram 'paarlemoer' Delen**Redactiesecretaris & V.U.:**
Gijs 'kroonjuweel' Van Gassen**Redactie:**
Robin 'bladgoud' Broos, Tom 'zirkoon' Van Brussegem & Roman 'gobelin' Verreaest**Medewerkers deze week:**
Elke 'mirre' Desanghere, Dries 'zachte dadels' De Smet, Ilse 'elektron' De Witte, Maarten 'platina' Goethals, Jelle 'kaviaar' Goossens, Sander 'koninginnenbrei' Happaerts, Simon 'amber' Horsten, Joos 'safraantje' Roets, Arne 'truffel' Saeys, Liesbet 'witgoud' Temmerman, Jozefien 'ambrozijn' Van Beek & Nele 'barnsteen' Van Doninck**Cartoons:**
Pieter Fannes & Sh3L14C**Lay-out:**
Robin Broos, Bram Delen, Tom Van Brussegem & Gijs Van Gassen**Eindredactie:**
Bram Delen & Gijs Van Gassen**Frustratie door immer falende technologie:**
Bram Delen & Gijs Van Gassen**Suikerkundige muze:**
Joos Roets**In de reeks 'Goed Geprobeerd':**
Wouter Goossens**Internet:**
www.veto.be
www.kuleugem.be**Publiciteit:**
Alfaset cvba - An Vanbiervliet
alfaset@chello.be
016/22.04.66**Drukkerij:**
Kempenland (Herentals)**Oplage:**
9000 exemplaren
ISSN-nummer:
0773-5162**Abonnementen**
Binnenland: 10 euro
Buitenland: 25 euro
Overschrijven op rekeningnummer:
001-0959719-77

Redactievergadering iedere vrijdag-
namiddag om 16u. Alle geïnteres-
seerden (tekst, foto, lay-out, internet,
computertemmers, ...) zijn steeds
welkom op de redactievergadering of op
het redactieadres.
Lezersbrieven en vrije tribunes kunnen
tot vrijdag 14u, liefst mailsgewijs,
ingezonden worden op het adres:

Agenda & Ad Valvas

VRG

20 februari: halftime debat over de problemen van migranten in verband met onderwijs, arbeidsmarkt en integratie. 20u00, aula Zeger Van Hee, inkom: 2 euro

MEDISOC

22 februari: fuif in Albatros met onder meer de Frères de Luxe.

Oplossingen

Talloe schrandere lezers mailden ons dat de sudoku in Veto 12 niet op te lossen was, omdat er in één kolom tweemaal een negen voorkwam. Zij hadden natuurlijk gelijk. De overtyper van de sudoku's biedt zijn nederige excuses aan. Het zal deze week niet gebeuren, al was het maar omdat er geen sudoku verschijnt.

Talloe minder schrandere lezers mailden ons dat de oplossing van het kerstraadsel 'veteranen' was. Zij hadden natuurlijk ongelijk. Eén exemplaar had de euvele moed om 'petomanen' in te sturen. Nog minder gelijk. Het enige correcte antwoord was 'veteranen'.

Uit de enorme berg juiste inzendingen heeft een onschuldige computertechnologische hand een winnaar getrokken: Lander Meeusen. Als Lander nog een mailtje naar de redactie stuurt, mag hij zijn prijs komen ophalen. Tevens krijgt hij complimentjes van de redactie; de helft van de redacteurs slaagde er immers zelf niet in de puzzel op te lossen.

Valentijnsverrassing

Veto trakteert! Omdat het op 14 februari Valentijn is, schenkt Veto gratis Valentijnsgedichten weg, om haar poëtisch minder begaafde lezers ter hulp te schieten. Onderstaand gedicht is volledig vrij te gebruiken om uw geliefde op aangename wijze te verrassen! Om het wat eenvoudiger te maken, is het een meerkeuze gedicht te worden: u kiest zelf wat u het best

Beste/liefste/allerliefste/snoezeligste
schat/lieveling/sjoe/snoezepoes***ik wil deze dag graag aangrijpen om je te zeggen:
hoeveel ik van je hou/hoeveel ik van je gehouden heb/hoeveel
ik opnieuw van je zal houden/hoeveel ik van je gehouden
zou gekund hebben geweest zijn zouden***jij bent:
een oplossing voor mijn psychologisch probleem, zegt de
dokter/mijn levensverzekering/het licht in mijn
leven/mijn voetenverwarming in bed/een garantie voor
gezonde kinderen***zonder jou kan ik niet:
leven/vreemdgaan/bij mijn schoonouders gaan eten/nee, kan
ik simpelweg niet**ik wil je daarvoor graag:
bedanken met heel mijn hart/trakteren op een romantisch
weekendje op het hellend vlak van Ronquières/dit gedicht
voorlezen met erotische stembuiging**en ik zeg dan ook:
met liefde/uit het diepst van mijn hart/met volle
overtuiging/hoestend en met een lichte alcoholadem*
"blijf eeuwig bij mij, dan blijf ik aan je zij"
"wees niet zo hard, laat me toe in je hart"
"jij bent zo lief en leuk, met jou wil ik geen breuk"
"ik kan niet zonder jou, en daarop rijmt blauw"**Groeten/kussen/harstochtelijke omhelzingen/gesmoorde
liefdeskreten***je:
blinkende liefdesridder/geheime aanbieder/rouwende
ex/burberry-prins in een witte sportwagen*

*schrappen wat volgens jou niet past. Het zal des te meer indruk maken
als u zoveel schrapt dat er steeds slecht één formulering overblijft.

Cultuurkalender

MUZIEK

Kenny Dope + Keb Darge + Squadra Bossa
Zaterdag 18/02 om 23u, Silo,
Vaartkom, www.hetdepot.be

THEATER

Lunatic Comedy Club: Olly, Hilde Vandebulck & Stef Van Poucke
Maandag 13/02 om 21u, Wagehuys,
Brusselsestraat 63, www.lunatics.be
Braakland/Zhebildung: Dansen Drinken Betalen
16 t.e.m. 18/02 telkens om 20u,
zaterdag 18/02 ook om 14u, Molens
Van Orshoven, Stapelhuisstraat 15,
www.inbreek.be

DANS

Boombal
Donderdag 16/02 om 20u,
Predikherenkerk, Onze-Lieve-
Vrouwstraat, www.boombal.be

LITERATUUR

Saint-Amour
Vrijdag 17/03 om 20u,
Stadsschouwburg, Bondgenotenlaan
21, www.begeerte.be
Don Fabulist: over bargoense verhalen en literaire schurken
Vrijdag 17/02 om 20u30, Hotel Mille
Colonnes, Martelarenplein 5

FESTIVAL

Artefact - voor kunst en nieuwe media
13 t.e.m. 18/02, STUK, Naamsestraat
96, www.artefact.vlaamsbrabant.be
Kulturama 2006
16 t.e.m. 18/02, verschillende locaties
in Leuven, www.kulturama.be

EXPO

Flashbulbs-installatie
17/11/05 t.e.m. 30/04/06, telkens
ma-do 9u-20u, vr 9u-17u, za 9u-
12u30, Centrale Bibliotheek,
Ladeuzeplein 21
Pieter Vermeersch
30/01 t.e.m. 03/03, telkens ma-vr 11-
18u, zo 14-17u, STUK Expozaal,
Naamsestraat 96, www.stuk.be
Broedertwist: België en Nederland en de erfenis van 1830/1831
03/02 t.e.m. 30/04 telkens di-za 10-
17u, zo 14-17u, Museum Vander
Kelen-Mertens, Savoyestraat 6
ID-entiteit
17/02 t.e.m. 05/03, telkens do-zo 10-
17u, Molens van Orshoven,
Stapelhuisstraat 15

FUIF

Fataal: Trish + Pierre + DJ Cause
Donderdag 16/02 vanaf 23u,
Musicafé, Muntstraat 5Activiteiten doormailen naar
cultuur@veto.be

"Ik voel me nog steeds een laatbloeier"

Jonathan Vandebroeck is 24 en student politieke wetenschappen. Die studie is voor hem eigenlijk maar een hobby want zijn echte leven draait rond muziek. Als singer-songwriter Milow haalde hij in 2004 de finale van Humo's Rock Rally. Nog geen twee jaar later wordt zijn aanstekelijke single *One of it* gesignaleerd op JIMtv, TME, *De Afrekening* en elders. Ondertussen ligt ook het album *The Bigger Picture* al in de rekken van de betere platenzaak. Een plaatje boordevol voortreffelijke songs gedragen door een treffende stem.

Arne Saeys

Drie weken na de release van zijn debuutalbum ontmoeten we Jonathan Vandebroeck in café Commerce, waar hij samen met de regisseur van zijn videoclip al plannen maakt voor een volgende stap op weg naar een succesvolle muziekcarrière. We besluiten het voorlopig nog even te hebben over de lancering van zijn eersteling en hoe het allemaal begonnen is.

Veto: *Is het verschijnen van The Bigger Picture een jongensdroom die uitkomt?*

Jonathan Vandebroeck: «Absoluut. Die plaat is iets waar ik al tien jaar naar uitkijk. Tien jaar geleden was dat natuurlijk nog geen concreet plan. Ik ben pas op mijn zestien of zeventien begonnen zingen en nummers maken. Toen had ik wel al onmiddellijk de droom om ooit een plaat uit te brengen. Dat bleef een vaag idee tot nu uiteindelijk. Ik heb er heel lang naar uitgekeken om een album uit te brengen dat nog jaren kan meegaan. Het is eigenlijk vreemd. Op mijn tweeëntwintigste stond ik in de Rock Rally en op mijn vierentwintigste heb ik mijn eerste plaat uit. En toch voel ik me nog steeds een laatbloeier.»

«Tijdens de middelbare school heb ik nooit in een groepje gespeeld. Hoogstens een keer op een free-podium met een gelegenheidsgroep. Nochtans dient het middelbaar daar toch voor. Ik heb toen wel aarzelend wat nummers gemaakt maar dat leek eigenlijk nergens naar. Pas toen ik na het middelbaar mijn zesde jaar opnieuw deed in San Diego, begon ik langzaam aan meer nummers te maken. Ik heb daar ook een aantal keer een free-podium meegedaan en de respons was toen wel goed. Dat was niet evident want zo'n Engelstalig publiek verwacht dat je toch iets zinnigs zingt. Uiteindelijk ben ik pas op mijn negentiende met mijn eerste groepje begonnen. Met een kleine inhaalbeweging is het dan toch nog goed gekomen met mij. Iedereen legt natuurlijk zijn eigen muzikale weg af.»

HUURLINGEN

Veto: *Uiteindelijk heb je voor een solo-carrière gekozen.*

Vandebroeck: «Voor mij was solo gaan eigenlijk een noodoplossing. De muzikanten waarmee ik vroeger speelde waren en zijn nog altijd mijn beste vrienden. Maar op een bepaald moment besefte ik dat we samen nooit ver zouden geraken. Ik hou niet van het woord ambitie maar ik wilde wel het niveau van het plaatselijke bandje overstijgen. Jammer genoeg had ik geen andere vrienden die geniale muzikanten waren. Omdat ik

verder wou gaan, ben ik dan maar noodgedwongen solo gegaan. Nochtans was ik eigenlijk helemaal niet zo'n goede muzikant. Mijn gitaarspel was veel te rudimentair om solo te gaan. Ik heb solo gaan eigenlijk altijd als een tijdelijke oplossing gezien. Er zijn voorbeelden zoals *U2*, *Radiohead* en *Coldplay*, groepen waarvan de leden samen opgroeiden en samen goede muziek begonnen maken. Elk van hen is geniaal op zijn eigen instrument. Dat leidt dan uiteindelijk tot supergroepen die tientallen jaren aan de top kunnen staan. Dat zijn zeer uitzonderlijke gevallen. Bovendien heb je zoiets helemaal niet in de hand.»

Veto: *Wat vind je van Geert Maris' stelling dat democratie in een muziekgroep niet werkt?*

Vandebroeck: «Geert is een goede vriend van me en ik ga wel akkoord met wat hij zegt. Vanaf het moment dat je in een groep zit waarin niet iedereen evenveel bijdraagt kan democratie contraproductief werken. Ik heb nu zelf twee goede muzikanten gevonden maar ik kan niet met zekerheid voorspellen dat ik binnen een aantal jaren nog altijd met hen zal spelen. Toch zou ik nooit 'huurlingen' willen aanwerven die

"Solo gaan was een noodoplossing"

gewoon hun uren komen kloppen. Zeker in de eenvoudige, sobere muziek die ik maak, hangt het vaak af van kleine details of iets raakt of niet. Dus hoop ik toch iets tussenin te

met hun stem en een akoestische gitaar songs brengen. Dat gebeurt zelfs al honderden jaren. Ik vind het nogal stom om dan te zeggen dat zoiets typisch Leuvens is. Je hebt hier natuurlijk wel Nona Mez, Tom Helsen, Anton Walgrave en mij. Wij zijn tamelijk bekend in Leuven maar op nationaal vlak hebben veel mensen nog nooit van ons gehoord. Ik heb het moeilijk met theorieën die stellen dat wij elkaar beïnvloeden. Bij Geert (*Nona Mez, red.*) en Tom (*Helsen, red.*) heb ik nu wel de aanloop naar hun plaat van dichtbij meegemaakt. Als je een plaat opneemt heb je het soms nodig om eens uit te zoomen. Dan gebruiken wij elkaar als klankbord. Ik kan niet zeggen dat ik niet beïnvloed ben door hen. Beïnvloeding gebeurt vaak onbewust. Toch denk ik dat wij, eerder dan door elkaar beïnvloed te zijn, samen beïnvloed worden door dezelfde grote voorbeelden uit de popgeschiedenis. Geert en ik zijn bijvoorbeeld allebei grote fan van Bruce Springsteen. Je moet dan niet gaan zeggen dat ik door Geert beïnvloed ben of Geert door mij. Neen, wij zijn gewoon alletwee beïnvloed door Bruce.»

THESISJAAR

Veto: *Naast muzikant ben je ook nog student. Lukt het om dat te combineren?*

Vandebroeck: «Ik ben nu student politieke wetenschappen, meer bepaald internationale betrekkingen. Eerst heb ik wel nog een jaar film gestudeerd in Sint-Lucas Brussel. Dat viel moeilijker te combineren met mijn muzikale bezigheden. Ik moest creatief zijn

Ik ben blij met de algemene kennis die ik opdoe aan de universiteit maar ik zal altijd de kaart van de muziek blijven trekken.»

OPVALLEN

Veto: *Was je deelname aan Humo's Rock Rally 2004 een beslissende stap in je leven?*

Vandebroeck: «Absoluut. Anderhalf jaar op voorhand had ik mijn zinnen al op de Rock Rally gezet. Begin 2003 ben ik gestopt met een groep die eigenlijk ter plaatse bleef trappelen. Op dat moment besliste ik alle nummers die ik had overboord te gooien en met een propere lei opnieuw te beginnen. De Rock Rally was voor mij een nieuwe start. Ik heb toen heel bewust een demo opgenomen die moest opvallen tussen de 750 groepen die deelnamen aan de Rock Rally. Ik heb alles heel erg tot de essentie beperkt. Zelfs mijn biografische gegevens heb ik beperkt tot

"Studeren is voor mij een hobby"

twee zinnettes met een klein fotootje bij. Mijn demo was één van de kortste demo's die ze daar hebben gekregen. Het waren drie korte nummertjes met enkel stem en gitaar. Als ik een demo had opgenomen om aan optredens te geraken had ik mijn nummers waarschijnlijk wel met een uitgebreidere intro of wat pianospel opgesmukt. Maar ik wou akoestisch meedoen aan de Rock Rally. Daarom heb ik ook mijn demo akoestisch gehouden.»

«Een jaar later heb ik me dat wel een beetje beklagd. Ik begon op te treden waardoor er veel vraag kwam naar die demo. Ik heb dan kopies gemaakt, die ook verkocht werden, maar dat was eigenlijk niet de bedoeling. Iemand van Radio 1 vroeg zelfs om de demo van *One of it* op te sturen zodat die gedraaid kon worden op de radio. Ik wou dat toen niet. Het leek me beter om te wachten tot er een echte single was. Als ze toen mijn demo hadden gedraaid, dan zouden ze later de definitieve versie niet meer draaien.»

Veto: *En toen raakte je in de finale van de Rock Rally.*

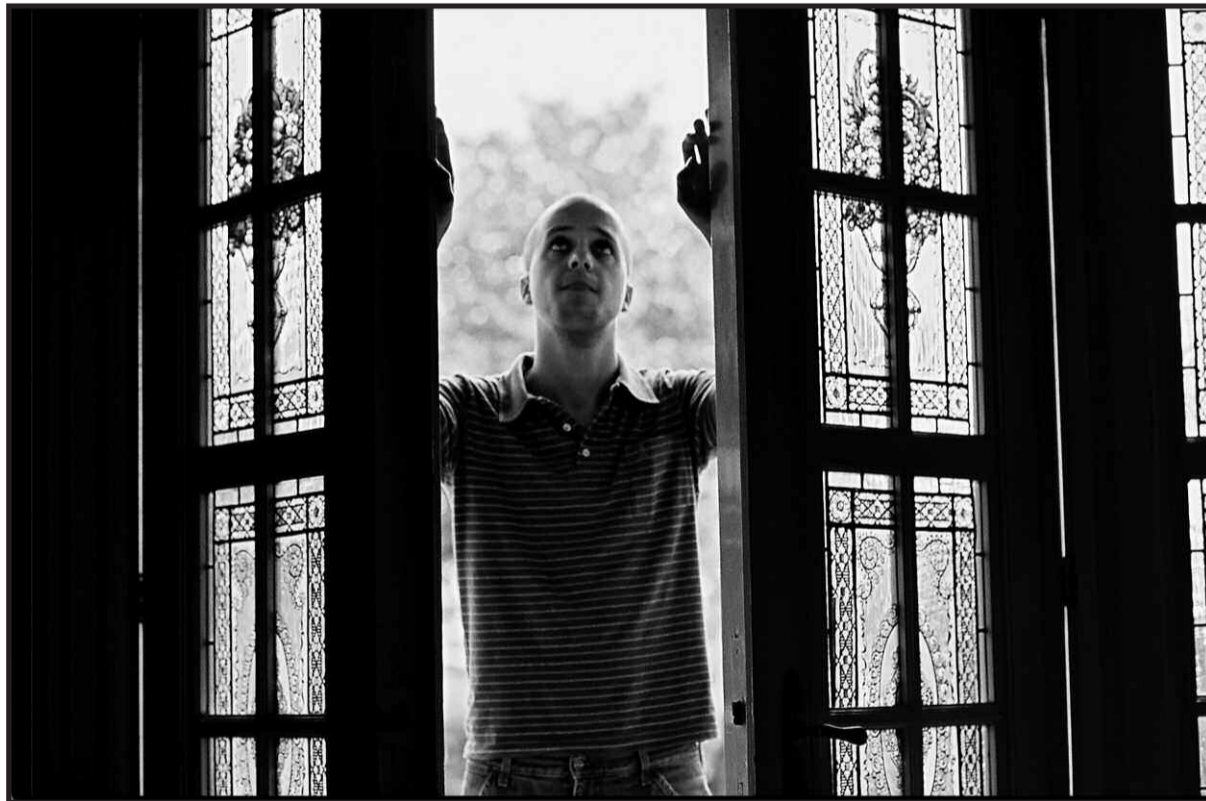
Vandebroeck: «Gelukkig maar, want ik had geen plan B als ik niet in de finale zou geraakt zijn. Om de vruchten te plukken van zo'n wedstrijd moet je toch minstens in de finale raken. Toen dat gebeurde was ik vertrokken.»

Veto: *Vanaf dan ging het snel.*

Vandebroeck: «Ik heb eigenlijk nooit de indruk gehad dat het sinds die finale snel is gegaan. Ik ben eerder gestaag vooruitgang blijven maken. De Rock Rally was natuurlijk een

kentering omdat niemand daarvoor ooit van mij had gehoord en plots was daar dan die persaandacht. Toch ben ik nooit benaderd geweest door een grote platenfirma. Een jaar geleden besliste ik dat ik maar beter een plaat in eigen beheer kon uitbrengen. Het aantal keer dat je kan optreden zonder een plaat uit te brengen is immers beperkt. Op een bepaald moment moet er gewoon iets nieuws gebeuren om vooruitgang te maken. Toen werd het duidelijk dat ik de kar zelf vooruit zou moeten trekken. Omdat ik alles zelf moest doen en ik eigenlijk geen ervaring heb heeft het wel een tijdje geduurd om die plaat uit te brengen. Ik ben heel blij dat ze er nu is.»

Milow is in Leuven te zien op 11 maart in de Fnac, op 30 maart in het STUK (Vadermoord) en op 27 april in Het Depot.

(Foto Pieter Baert)

vinden. Anderzijds is het in de Belgische popwereld moeilijk om rond te komen door in slechts één groep te spelen. Buiten dEUS zijn er nauwelijks Belgische groepen die genoeg optreden om vaste muzikanten in dienst te nemen. Het is niet toevallig dat de bassist van Zita Swoon ook bij Zornik speelt of de drummer van Gabriel Rios ook bij Flip Kowlier. Ik vind dat eigenlijk goed voor de muzikale ontwikkeling van muzikanten om bij zoveel mogelijk groepen te spelen.»

BRUCE SPRINGSTEEN

Veto: *Je bent nu de vierde songwriter uit Leuven die doorbreekt. Is Leuven een broeiest van singer-songwriters?*

Vandebroeck: «Ik zou dat willen relativeren. Ik vind die theorieën over Leuven als broeiest voor singer-songwriters een beetje overroepen. In Engeland, Ierland, Amerika en Canada zijn er zoveel singer-songwriters. Overall ter wereld zijn er mensen die enkel

op school en dan ook nog eens daarbuiten. Dat botste op één of andere manier. Op dat vlak lukt het beter om mijn huidige studies te combineren met mijn muzikantenbestaan. De universiteit staat veel verder van mijn muziek. Bovendien ben ik de laatste twee jaar eigenlijk nooit veel naar de les geweest. Ondertussen heb ik trouwens al mijn vakken reeds afgerond. Dit jaar doe ik gewoon een thesisjaar. Ik zou eigenlijk eens dringend aan die thesis moeten beginnen. Met al die optredens die eraan komen gaat dat wel moeilijk worden.»

«Ik ben eigenlijk nooit aan mijn universitaire studies begonnen met de gedachte om daar later iets mee te doen. Ik stoorde me gewoon aan de nadruk op het praktische in Sint-Lucas. Ik bleef op mijn honger zitten wat betreft intellectuele voldoening. Het is eigenlijk vreemd. De meeste mensen studeren iets en hebben daarbuiten een hobby. Bij mij is het omgekeerd. Mijn muziek is wat ik doe en mijn studies zijn mijn hobby (*lacht*).